

KAI MEYER

STRÁNKY

SVĚTA

COOL
BOO

Stránky světa

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Kai Meyer
Stránky světa – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

KAI MEYER

STRÁNKY
SVĚTA

COO
BOO

„Nesmírnou moc knih musíme vskutku velmi ctít,
neboť díky ní jsme s to rozlišovat hranice země i času.
Spatřujeme v ní jako v zrcadle věci, které jsou,
a věci, které nejsou“

Richard de Bury, *Philobiblon*, 1344

PRVNÍ ČÁST
KNIHY A NOC

Furia ucítila příběhy, jen co se rozeběhla po schodech dolů ke knihovně. Byla to ta nejlepší vůně na světě.

Nové knihy voněly po tiskařské černi, po lepidle, po očekáváních. Staré knihy byly cítit po dobrodružství, po svém vlastním a taky po tom, o kterém vyprávěly. A dobré knihy vyzařovaly aroma, v kterém vězelo to všechno, a ještě závan kouzla k tomu.

V knihovně domu Faerfaxů byla celá řada dobrých knih a ještě víc těch starých. Spousta z nich už byla tak zpuchřelá, že se okraje jejich stránek drolily jako suché listí, jen co jste se jich dotkli. Většinu někdo přečetl, ale byly tu i takové, o něž nikdo nezavadil ani koutkem oka, protože se ukrývaly v postranních chodbičkách a opouštět hlavní trasu bylo zakázané. „Nikdy nesejít ze stezky,“ zněl nepsaný zákon tohoto místa.

Knihovna se nacházela v prastarých katakombách. Klenba a tunel pocházely ještě z doby, kdy si Římané podrobili Británii. V zelených údolích Cotswoldsu se zachovala spousta přepychových vil. Na ruinách jedné z těchto usedlostí stálo dnes sídlo, jemuž Faerfaxové říkali prostě residence.

Když Furia vběhla do předsíně, domovník pan Wackford zrovna leštil železné dveře do knihovny. Kov se leskl jako zrcadlo a její odraz v něm byl celý pokřivený. To bylo lehkým vypoulením železa – jako by se zevnitř pokoušel prorazit ven nějaký buldozer. Až na to, že buldozer by neprojel mezi policemi na opačné straně.

Furia se sklouzla a zastavila přímo před Wackfordem. „Byl tady?“ vyhrkla. „Byl tu dneska můj otec?“

Samuelu Wackfordovi bylo něco přes šedesát a nevypadal ani o den mladší. Přesto jeho pracovní uniformu napínaly úctyhodné svaly. Žil v domě již dávno před Furiiným narozením a znal tu každý ohnutý hřebík a každou trhlinu v trámovi. Především ale znal tajemství knihovny. Už jeho otec pracoval pro Faerfaxovy a před ním i otec jeho otce.

Wackford měl krátké šedivé vlasy a kůži v obličejí jako pomačkaný papír. Na pravé tváři měl jizvu a těžkou tyčovou svítilnu coby obušek za opaskem – obojí ode dne před třiceti šesti lety, kdy i dveře došly újmy.

„Tvůj otec tu byl,“ řekl opatrně a Furia se kousla do rtu. „Asi před hodinou.“ Wackford dělal jen málo věcí rychle a mluvení k nim nepatřilo. Byl pilný, snaživý a silný jako mladý dělník z loděnice, ale rychlost pro něj byla cizí slovo jako frontispis nebo faksimile.

„A?“

„A co?“ zeptal se.

„Našel ji? Tu knihu?“

„Měl s sebou pár knih – čtyři, pokud jsem viděl správně.“

„Siebensternovy knihy?“

„To je možné.“

„Zatraceně!“ Zajela si rukou do rozčuchaných blond vlasů. „Pip mi řekl, že táta vyšel po schodech. Odsud.“

„Odkud taky jinak, mladá dámo?“

„Měl u sebe *tu* knihu?“

„Nevyptával jsem se ho na jednotlivé tituly.“

Najednou ji přepadla nedůvěra. „Neprohradil jsi mu to, vidíš? Kam jsem tu knížku schovala.“

„Kdybych mu pověděl, že jsem tě načapal mimo hlavní trasu, vyptával by se mě, jak je možné, že se patnáctileté děvče samotné potuluje po knihovně. Pak bych mu musel říct, jak často jsi tady dole na vlastní pěst.“ Vyčítavě se na ni podíval. „Nech mě jít s tebou. Někdo by na tebe měl tam vevnitř dávat pozor.“

„Dám na sebe pozor sama.“

„Jestli se ti něco stane, tak...“

Postavila se na špičky a letmo ho políbila na tvář. „Nic se mi nestane, slibuju.“ O krok ustoupila. „Proč jsi vlastně tady dole? Myslela jsem, že pomáháš Sunderlandovi s nábytkem.“

Wackford pohrdavě zkroutil rty. „Pokud se má nábytek z rezidence prodávat, tak beze mě. Mám to tu rád takové, jaké to je, každou židli a každou vázu.“

„Táta říkal, že potřebujeme peníze. Nutně.“ Doslova řekl: *Jestli okamžitě nezískáme nějaké finance, budeme muset propustit Wackforda, Paulinu a Sunderlanda.*

Domovník se podrbl za uchem. „Ale prostě ty věci vyskládat na příjezdovou cestu, nalepit na ně cenovky a přihlížet, jak si je odvázejí naprosto cizí lidé, to... to není pěkné.“ Z ucha mu vyrůstal dlouhý bílý chlup. Zatahal se za něj. „Vůbec to není pěkné.“

„To není.“ Furia na něco takového neměla čas. Ne, když byla ve hře kniha. „Pustíš mě teď dovnitř?“

Ukázal si na jizvu. „Tohle nemám od sekání trávy.“

„Budu opatrná, fakt.“

Přikývl, váhavě a mechanicky. Ale přistoupil ke dveřím, na minutu k nim přiložil ruku a mlčky zavřel oči. Pak zase přikývl, tentokrát rozhodněji.

„Dobrá,“ řekl. „Zdá se, že je tam klid. Tak běž.“ Skoro jako by ji povzbuzoval lenochod: Šup, šup, tempo!

Vytáhl z kapsy svazek klíčů a ten nejdelší a nejstarší zastrčil do zámku. V mechanismu to zaskřípalo a zabzučelo jako ve vosím hnízdě, pak se ozvalo cvaknutí a dveře se otevřely.

Vůně knih, která je zahalila, byla omamná. Furia náhle pocítila hlad – šílený hlad po nových příbězích. Ale proto tady nebyla. Šlo jí jen o jediný příběh a ten byl skoro dvě stě let starý. Navíc ho znala téměř z paměti.

Wackford prošel otevřenými dveřmi a nakoukl do úzké chodby. Panoval tam klid jako ve vesmíru a možná přesně tohle ta knihovna byla – celé univerzum světů, které ještě chtějí být objeveny.

Chodba měla skoro čtyři metry na výšku, ale zato byla úzká. Tisíce knih zabíraly každý centimetr čtvereční zdí. Chodby vedly celé míle daleko do skály a nekonečně se větvily. V devatenáctém století si jeden z Furiiných předků vzal do hlavy, že toto podzemí zmapuje, ale stejně tak se mohl pokoušet spočítat chlupy rozzuřené gorile. Labyrint se větvil jako kořeny stromu a zdálo se, že nachází stále nové cesty do ještě užších puklin a vrstev půdy. Wackford tvrdil, že jeho dědeček došel na konec spousty z nich a i tam našel knihu vedle knihy. Dávno nebylo pochyb, že bibliomantika se na tomto místě osamostatnila. A to byl jeden z důvodů, proč sem Furia chodila tak často. Nemohla se dočkat, až se sama stane bibliomantkou, bude mít svoji dušeknihu a rozštěpí srdce jejích stránek.

Wackford ukázal na holou žárovku, která se houpala u stropu na krátkém kabelu. Elektrizaci tady dole zavedli ve čtyřicátých letech, ale osvětlovala jen hlavní trasu a pár krajních odboček. „Teď to vypadá, že proud je celkem stabilní. Možná to občas zabliká, ale to nejsou výpadky, co by stály za řeč. Přesto,“ podal Furií svítilnu, „si raději vezmi tohle.“

Měla baterku zastrčenou v zadní kapse džínů, ale proti tomuhle monstru to bylo jen takové maličké blikátko. Po krátkém zaváhání si svítilnu vzala.

„Mám ještě jednu,“ řekl Wackford, „neměj obavy.“

Nahodila si tu těžkou věc na rameno jako dřevorubeckou sekyru a vstoupila do knihovny. Po pár krocích zaslechla, jak za ní Wackford bez velkého nadšení volá: „A nescházej ze stezky!“ Miliony stránek papíru ztlumily jeho slova do šepotu.

Za Furiou se zavřely dveře.

Byla teď jediným člověkem mezi knihami a to milovala, milovala dokonce i stíny a ticho a jistotu, že na světě je jenom málo míst, jako je tohle. Možná je dokonce jen jediné.

Znovu se zhluboka nadechla, nasála vůni knih do plic a ještě prudčeji do srdce. Pak se vydala do hlubin knihovny a byla připravená se postavit všemu, co tu jen mohlo přebývat.

Furia šla po hlavní trase a sotva slyšela vlastní kroky na kamenné podlaze. Knihy pohltily většinu zvuků. Srdce jí bilo rychleji. Byla rozrušená jako vždycky, když sem vstoupila. Přesto se vzpírala strachu. Většinou se jí to dařilo.

Něco se kmitlo vedle ní na polici, ale než se po tom otočila, bylo to pryč.

Pokračovala dál, zahнула na hlavní trase vlevo a před sebou viděla další propast knih. Přes všechny ty odbočky a rohy nebylo těžké zůstat na Wackfordově milované stezce – musela jen sledovat řetěz žárovek, které s odstupem několika metrů osvětlovaly temné chodby a zákoutí.

Za policemi byly schované staré výklenky s hroby, z nichž byly údajně všechny pozůstatky odstraněny. Co si asi mrtví mysleli o hanobení svých hrobů, když tu první Faerfaxové zřídili knihovnu? A kdo ví, jak to vypadá v tmavých postranních uličkách, za všemi těmi knihami, knihami a knihami?

Jako dítě Furia jednou sledovala svého otce hluboko mezi police, skrz ponuré papírové klenby a jeskyně z knižních hřbetů, dokud ho za jedním z rohů neztratila z očí. Když ho konečně znovu dostihla a on se otočil, už to nebyl její otec, nýbrž jeho vlastní noční můra. Toho pravého našla teprve po hodině. Možná ten přelud dodnes bloumá mezi policemi.

Chodby byly tak úzké, že Furia dokonce i na hlavní trase musela jít často bokem, protože jinak by neprotáhla ramena mezi k prasknutí narvanými policemi. Vůně knih sytila suchý vzduch, a když chodbami prolétl nečekaný závan větru, přinesl jen vůni obrovských svazků a občas vzdálené hlasy, které možná existovaly pouze v její fantazii.

A další rohy a křižovatky, tu a tam klenutá kaverna. Všude police, všude papír, většina z něj vázaná v kůži či plátně. Miliardy a miliardy slov z celého světa.

Kniha, která Furii do knihovny přivedla, měla dlouhý název, což v roce 1820, kdy poprvé vyšla, nebylo nic neobvyklého: *Fantastico Fantasticelli, pán podzimního polosvětla*. Autor byl známý coby Siebenstern, což byl pseudonym jednoho z jejích německých předků. Napsal celou hromadu knih, hlavně tehdy oblíbené romány o loupežnících a později ještě pár dalších. *Fantastico* byla jeho prvotina. Dneska šlo možná o zapomenutou knihu, ale svého času čtenáři tohle dobrodružství o italském náčelníkovi loupežníků s neobvyklým jménem hltali.

Byla to oblíbená kniha její matky. Často z ní předčítala, když byla Furia malá. Cassandra Faerfaxová zemřela při Pipově porodu. Furia bojovala každý den, aby nezapomněla na její usměvavý obličej. Když četla *Fantastica*, viděla svou matku před sebou, její dlouhé blondaté vlasy, které po ní zdědila, úzký nos a vysoké čelo se stejnýma zelenýma očima, jako měla Furia, a dlouhé prsty, jimiž s grácií listovala stránkami románu. Furia ji viděla, jak sedí u postele malé holčičky a svým klidným hlasem ji unáší do soutěsky v italských Přímořských Alpách, do světa loupežníka Fantasticelliho a jeho tlupy veselých ničemů.

Chvíli se Furia pídila po podobných knihách, starých i nových, ale žádná se *Fantasticovi* ani nepřiblížila. Ostatní Siebensternovy romány byly povětšinou jen slabým odvarem toho samého příběhu. Když byl dobrý, byl pestrý a napínavý a zavedl vás do neznámé doby. Když byl špatný, ulpívало na něm něco trudnomyslného a bezvýhodného. A opravdu dobrý byl, aspoň podle Furie, jen *Fantastico* sám.

Schovala tu knihu do bezpečí před otcem, který ve svém divokém truchlení spálil celou řadu věcí, jež mu připomínaly zemřelou ženu. Nejspíš proto, že jeho hlava byla *plná* vzpomínek, které mu ve dne v noci nedaly klidu. Za ty roky se pro něj hledání knížky stalo takovou

malou obsesí, přízračným motivem. Tušil, že zmizení knihy má na svědomí Furia. A ona věděla, že po ní pořád tajně pátrá – jako by to byl ten poslední krok, aby mohl svoji ženu konečně nechat odejít.

Furia by nepřipustila, aby knihu zničil stejně jako šaty její matky a všechny ostatní věci, na kterých lpěla. Furia se za to na něj proto dlouho zlobila, ale teď už ho chápala o něco líp. I deset let po Cassandřině smrti se Tiberius Faerfax pořád ještě nenaučil, jak s tou tragédií naložit. Nedával svoje emoce příliš často najevo a o svojí ženě skoro nikdy nemluvil. Větší mlčenlivost zachovával už jen o svých zážitcích z války v Refugiu noci.

Mezi policemi se znova cosi pohnulo, tentokrát vlevo od ní. Zastavila se a pomalu otočila hlavu.

Nahoře na knihách se usadili dva maličkatí origami ptáčci, oba už trošku zažloutlí. Bylo to zázračné dílo umělecky poskládané z papíru. Jeden zrovna baštil prach ze sbírky básní a druhý vypadal, že upřel oči na Furiu. Přitom neměl oči, stejně jako všichni origami ptáčci, a ani obličej, až na dlouhý zobák.

„Ahoj vy dva,“ pozdravila je Furia.

Jedno ze zvířátek v klidu dál baštilo. Druhé odhodlaně vykročilo k okraji knihy, jednou máchlo hranatými křídly a naklonilo hlavu. Jako by si Furiu přeměřovalo, kdyby mohlo vidět, ale nejspíš jen zaznamenalo její pach.

„Nenechte se rušit,“ řekla Furia a pokračovala dál.

Brzo nato potkala celé hejno, aspoň dvacet ptáčků, kteří svými papírovými zobáčky zobali zbytky prachu z knih. Byli to paraziti, již se nekontrolovaně množili. Furiu předci je chovali, aby zabránili hromadění prachu na knihách, což byl úkol, který beze zbytku plnili. Hopsali a prolézali policemi jako nějaký podivný hmyz a málokdy jich člověk potkal najednou víc než jen hrstku. Proto bylo to hejno, co se právě slétlo na sebrané vydání portugalských romanopisců, vskutku nezvyklý pohled. Dokud origami nepřijdou na chuť papíru, nikomu tu nevadí. Naštěstí ptáčci neměli kanibalismus v povaze.

Uviděla jich ještě pár, nezvykle mnoho, než konečně došla na křižovátku, kde musela zahrnout vlevo. Přesněji řečeno: *sejít ze stezky*. Schovala *Fantastica* v jedné z tmavých postranních uliček, stranou od elektrických kabelů, vedle švédské knížky o lisování raně industriálních ozubených kol. Spoléhala na to, že její otec neprojevívá v brzké době zájem o strojírenství, které vyvinuli v přístavech v Botnickém zálivu.

Po několika krocích zapnula Wackfordovu svítilnu. Pár origami se šustěním proletělo kuželem světla. Furia na ně namířila baterku a nakřčila čelo. Přemýšlela, s čím se ty malé kreaturky v hlubinách knihovny lopotí, že už vysílají posílky dokonce i do předních částí.

Musela dvakrát odbočit, než konečně našla poličku s *Fantasticem*. Ulevilo se jí, když spatřila knihu na svém místě. Odložila rozsvícenou svítilnu do police a vytáhla román ven. Desky knížky zhnědly a vazba byla uvolněná. Na obálce nebyl žádný obrázek, jen název vyvedený vybledlým písmem. Pod tím stálo: *Adventury udatného kapitána Fantasticelliho z análů ligurské historie*. Hned jak si Furia přečetla ten podtitul, slyšela v duchu hlas svojí matky a příjemně jí zamrazilo.

Obě její křestní jména pocházela z téhle knihy. Furia byla vychytalá zlodějka, která několikrát Fantasticellimu vypálila rybník a sebrala lup, a Salamandra zas kouzelná lesní diva s bradavicí na obličejí.

I její bratr Pip měl jméno podle literární postavy, podle hrdiny z Dickensových *Nadějných vyhlídek*. Dickens byl oblíbený autor jejich otce a Furia si dovedla živě představit, jak Tiberius ve vášnivé debatě trvá na tom, aby alespoň syna a nositele rodinné tradice pojmenovali po Dickensově hrdinovi, když už se jeho dcera jmenuje po bradavičnaté babě, co sbírá kořínky.

Furia otevřela knihu, přečetla si začátek a zase to byla láska na první pohled. Začínalo to jedné bouřlivé noci u táboráku a příběhem v příběhu. Než se Furia nadála, už se začetla, otočila stránku a další...

Vtom zaslechla šelest.

Překvapeně nechala knihu klesnout, chtěla sáhnout po svítilně a přitom ji omylem srazila z police. S třísknutím narazila na zem a tam se na

všechny strany rozprskly stovky černých puntíků, hemžily se rychle jako blechy.

Písmenka.

Rychlostí větru se zformovala do dlouhé řady, která dosahovala z jedné police na druhou, táhla se oběma směry a ztrácela se ve stínech. Samohlásky a souhlásky, mezi tím háčky a čárky, které se kývaly jako oči na stopkách tenoučkých tykadel.

Furia se zhluboka nadechla a vydechla, odložila knížku do police a zvedla svítilnu. „To jste zase vy.“ S povzdychnutím přejela kuželem světla po houfu batolících se písmenek.

Znovu zaslechla ten šelest a vtom se písmenka před Furiou začala rychle formovat. Strkala se a padala přes sebe a v tu chvíli vypadala přesně jako pořádný houf mravenců.

Jedna špička se pomalu vysunula výš, jako by rychle vyrostl kmen stromu. Maličko se zakymácela, když dosáhla úrovně Furiiných očí, a ohnula se stranou k polici, kde ležel *Fantastico*. Na tucet písmenek přehopsalo na polici a bleskově utvořilo tři slova:

DObrý dĚN FuRie

V kolektivní mysli písmenek – všechna se vysypala z rozpadnutých starých knih – neexistovala interpunkční znaménka. Furia se jednou ptala po důvodu a hned si vysloužila rozhořčení. Čárky, tečky a co teprve středníky, to je jen zbytečné smetí. Pro ně není v hejnu místo.

„Ahoj Ypsilonzete,“ pozdravila Furia a písmenka se mezitím na polici znovu přeskupovala. Před pár lety se rozhodla, že to hejno potřebuje jméno a Ypsilonzet bylo první, co ji napadlo. „Vyděsil jsi mě k smrti.“

Mušíř oňSud PrVě, napsala písmena. Některá přebytečná rozrušeně poskakovala na regálu, jako by chtěla podtrhnout naléhavost varování.

Furii vyschlo v krku. „Co se děje?“

Další hemžení a po chvíli tam stálo jediné slovo:

PlsŇÁK

Furia zaklela. „Někde blízko?“

Na cestě ΔEM

Zatočila svítlnou a posvítla si do obou směrů chodby. Na jedné straně nebylo nic vidět, na druhé se třepotalo hejno písmen. Za ním prázdno.

„Jak blízko?“

Když znova posvítla na polici, stálo tam: **Z A P Á R I O H Y**

Už přes sto padesát let se bibliomanti Faerfaxové starali o to, aby do katakomb nepronikalo vlhko. Ale i jejich moc měla své meze. Takže se za jednou z polic v přední části nahromadila vlhkost a z ní vyrostl Plísňák, který oživil stejně jako Ypsilonzet a zvířátka z origami.

Mohla to být náhoda, ale Furia moc dobře věděla, že její otec byl poslední dobou moc zaměstnaný a nepozorný.

M A z e J p r y Č, nabádal ji Ypsilonzet.

„Odkud přijde?“

Z P R A V A

Ztišila hlas a zašeptala: „Víš, že jsem tady?“

J s i m o c ě l a s i t á

A pak:

H o t j v é n e m e h z o

Furia odcvrnkla N na knihy. Narazilo do hřbetů a přešlo se, hned však spěchalo zpátky na své místo. Ostatní písmenka teď rychlostí blesku utvořila: **N E M e h l o N E m e h l o N e M E H z o n e m e h l o**

Ypsilonzet měl pravdu. Nedala na Wackfordovo varování a byla si moc jistá. Jestli ji Plísňák načapá, vyplází se Ypsilonzet puklinami v zemi a vytvoří na jejím náhrobku těchhle pět slov:

Furia Faerfaxová

1999–2014

S A M A s i z A t j m o h l a

Vpravo byla hlavní stezka, ale jestli se chce vyhnout Plísňákovi, musí jít opačným směrem a doufat, že brzo narazí na odbočku.

Zatímco, napsal Ypsilonzet. Teď

Téměř vrátila *Fantastica* zpátky do police, ale pak si to rozmyslela. Kdo ví, kdy bude mít příležitost se sem vrátit – jestli to za pár minut bude ještě vůbec hrát roli. Zastrčila si knihu za okraj džínů, přetáhla si přes ní tričko a rozeběhla se. Světlo svítlny přejíždělo z knih na podlahu a zase zpátky. Doprovázel ji šelest písmenkového roje. Ypsilonzet se znova sesypal k sobě a rychle se batolil vpřed jako dvě stezky plné mravenců vlevo a vpravo od Furie podél polic.

Za ní něco zapraskalo. Ohlédla se v běhu přes rameno, ale byla tam jen zeď temnoty. Aby si za sebe posvítila, musela by se zastavit.

Z praskání se stal sykot a další zápach přehlušil vůni knih: puch vlhkého sklepa.

Doběhla na křižovatku a zabočila vlevo. Před ní ležela chodba, kterou prošla jen natočená bokem, tak moc blízko u sebe byly police s knihami.

Jakmile se tam vměstnala, mávla svítlnou krátce směrem, odkud přišla. Věděla, že je to chyba, dřív, než ten pohyb dokončila. Ten pohled ji na zlomek vteřiny ohromil.

Plísňák byl mnohem větší než naposledy, kdy se s ním setkala. To jí bylo devět a byla tu v doprovodu svého otce. Dneska, o šest let později, tady nebyl nikdo, za kým by se mohla schovat.

Stála před ní stvůra vypadající jako chlupatý lívanec z plísňových spor, větší než polštář a hýřila barvami jako olejová skvrna. Vodorovně se posouvala chodbou. Její okraje se třepotaly jako listy podvodních rostlin v proudu. Na předním okraji se čím dál víc rozevírala šterbina, až to vypadalo, že se Plísňák rozdvojí. Protivítr vzdouval jeho pusy ještě víc do šířky a plavil se teď k Furii jako otevřený sáček, který se přes ni v příštím momentu chystá překotit a zhltnout ji.

S rozčileným výkřikem se otočila a prodírala se úzkou uličkou. Přínejmenším nebude jediná, kdo se tu musí potýkat s malým prostorem, leda že...

Plísňák se v letu otočil po vertikále a řítil se na ni jako platýs mezi regály. Furia sice měla dobrých pět metrů náskok, ale ten se z vteřiny

na vteřinu vypařil. Když ji zápach plísňě přemohl, zastavila se, otočila a hodila Plísňákovým směrem knihu z nejbližší police. Z mezery, která po ní zůstala, vyletělo několik origami. S šelestem vyskočili na své papírové nožky, Furií na ruku a na ramena a poskakovali dál do protější police, pryč z kuželu světla do tmy.

Furia mrštila knihou přímo do Plísňákova chřtánu. Štěrbina se zavřela, příšera se zastavila a asi přemýšlela, jestli náhodou zrovna nespolkla kus té holky. Furia se mezitím sunula dál, pozorovala několik origami, kteří prchali stejným směrem, a konečně pochopila, proč jich bylo tolik: Vydali se před Plísňákem na úprk do bezpečí, chtěli prchnout z nejhlubších oblastí a tak svému pronásledovateli zatarasili cestu.

V hlavě jí řinčelo na tisíc výstražných zvonků. Možná by ho měla rozptýlit dalším vrhem, ale pochybovala, že by se to podařilo. V tentýž okamžik jí něco pořádně narazilo do ramene a chvílku čekala, že se jí do hlavy zakousne plísňová čelist. Ale byla to jen kniha, kterou ta příšera s podivuhodnou silou vyplivla.

Dokonce i v tuhle chvíli Furií zamrzelo, že musí nechat poničený svazek na zemi. Bibliomanti, kteří nezacházejí s knížkami s respektem, ztrácejí své schopnosti. Jakmile poleví jejich láska k literatuře, zeslábnou i jejich síla. A Furia ještě nebyla ani zdaleka plnohodnotnou bibliomantkou. Ta trocha energie, kterou dovedla z knih vytáhnout, nestála ani za řeč.

Díky Plísňákovu zaváhání získala pár kroků náskok, ale teď se ji vydal znovu pronásledovat a ani splašení origami ptáčci, kteří poletovali kolem polic a knih, ho nerozptýlili. Teď chtěl Furií.

Police byly pevně přišroubované ke zdím a příliš těžké, než aby se daly použít coby překážka. Mohla se jenom pokusit utíkat rychleji, ještě hbitěji se protahovat uličkou mezi knihami a u toho uvažovat, které ze svých skromných schopností by mohla použít. Ale na to by se musela soustředit, což bylo v téhle chvíli prakticky nemožné.

Chodba před ní se rozšiřovala a najednou se objevily tři schody vedoucí dolů. Furia si jich všimla příliš pozdě, s klením přeskočila první

z nich a pak už neměla pod nohama pevnou zem a padala do prázdna. Narazila si koleno, vykřikla a skulila se stranou. Svítlna jí vyklouzla z ruky a odkutálela se pryč, kužel světla namířil na stěnu s knihami a osvětlil část knih za ním.

Plíšňák proklouzal do širší chodby, pokračoval dál a za sebou táhl příval strašlivého smradu. Furia se po něm ohlédla a na okamžik přišla o čich. Desítky origami ptáčků kolem ní poletovaly, jejich stíny vypadaly jako hranaté kočky, co poskakují z police na polici.

Za Plíšňákem se z chodby vyhrnul proud písmenek, proudil po schodech dolů a obranně se postavil mezi Furií a tu příšeru. Z hemžícího davu se stala věž, která vši silou vrazila do Plíšňáka a vyvedla ho z rovnováhy. To ho ale zadrželo jen na chvíli, pak si díky tomuto útoku všiml, že pod ním na zemi něco je. Podíval se na Ypsilonzeta a Furií v též vteřině, nadmul se a otočil se s otevřenou pusou jejich směrem.

„Zmiz!“ vykřikla Furia a myslela Ypsilonzeta, protože Plíšňák už pomalu pohlcoval první písmenka. Další samohlásky a souhlásky hopkaly po schodech nahoru, ale byly tam takové, které chtěly pomstít smrt svých druhů. Byla jen otázka času, než celé hejno zmizí v Plíšňákově tlamě.

Furia se zapotácěla. Několik origami v panice seskočilo z polic a dostalo se do proudu, který vedl přímo do Plíšňákovy tlamy. Ypsilonzet se uvnitř té pusy nadouval jako balon z písmenek, rozklepal tu příšeru a bránil se ze všech sil. Ale zdálo se, že tím svůj zánik jen odložil, protože Plíšňák s mlasknutím sevřel čelisti a přitom odřízl proud písmenek, která do něj stále proudila.

Furia zatnula pěsti a skočila po Plíšňákovi. Ruce jí až po předloktí zmizely v měkké plíšňové hmotě, roztáhla prsty a pokusila se vytrhnout z toho stvoření celé kusy. Do obličje jí explodovaly vatové obláčky výtrusů, ale Plíšňák nevypadal, že by mu to vadilo, a nedal se na úprk. Jeho tělo z plíšně bylo pevné a velmi pružné zároveň. Furiin útok mu způsobil jen pár pohmožděnin.

Tlamu měl Plíšňák pořád zavřenou, jednotlivá písmenka visela na okrajích jeho plíšňové srsti, některá padala do hloubky a roztávala. Fu-

ria klopýtavě couvala, patami narazila do spodního schodu a jen s námahou udržela rovnováhu.

Plíšňák se jí teď vznášel přímo před obličejem. Vypadalo to, že už strávil poslední písmenka, pak jeho lívancovitým tělem projela vlna. S ohavným zapraskáním se uprostřed rozevřel a Furia hleděla přímo do jeho otevřené tlamy. Rozmačkaní origami ptáčci se mu lepili na patro a mezi nimi nehybně vězela písmenka jako zbytky čokoládového sypání. Zápach ji vyrazil dech a téměř omdlela.

Možná by to tak bylo lepší, omdlít jako ty přecitlivělé slečinky ze starých románů, prostě celou tu zkázu ignorovat a konec milosrdně prospat. Ale ona byla Furia Salamandra Faerfaxová – uchazečka o bibliomantskou moc a brzy majitelka své dušeknihy. Docela jistě neklesne v bezvědomí k zemi a nevzdá se jako nějaká roztřesená netýkavka.

Zaměřila se na svého protivníka a posbírala všechnu odvahu. Zatnula pěsti a vši silou jimi udeřila nahoru, přímo pod Plíšňákovu tlamu. Ruce jí projely plíšňovou srstí a na jednu nekonečnou vteřinu uviděla Plíšňákovy vnitřnosti uprostřed jeho tlamy. Když ruce zase vytáhla, příšera se zapotácela a sesula se na zem.

Roztřesený plíšňový koberec sebou plnou vahou plácnul na podlahu a kolem se rozstříkly zbytky Ypsilonzeta. Furia na příšeru vyskočila oběma nohama a nestarala se, jestli se jí znovu pokusí odhodit. Písmenka proudila ze všech směrů do spleti plíšně, utvořila pevné lano, které se jako síť stahovalo kolem Plíšňáka a vytloukalo z něj duši. Furia zároveň svojí converskou vykopávala zprostřed jeho těla stále větší bílozelené kousky.

Trvalo celé minuty, než příšera přestala klást odpor. Vlákna výtrusů zhrudkovatěla jako mokrá vata a pak se rozpadla. Zůstal jen mlčný povlak na zemi, zapáchající po hnilobě a plísni.

Furia si vyčerpaně dřepala, nechala písmenka protéct svými prsty a sledovala origami ptáčky, jak potrhle oslavně tančí na hřbetech knih.

Furia Salamandra Faerfaxová byla náměsíčný čtenář. Hltala knížky ve spánku. Pro tuhle schopnost existoval latinský termín: *somnevolismus*. Protože tím nikdo jiný netrpěl, vymyslela si to slovo sama.

„*Somnus* znamená spánek a *evolutio* číst,“ vysvětlovala svému bratrovi. Pip byl o pět let mladší než ona. „Takže *somnevolismus*. Náměsíčné čtení.“

Pip četl knihy, když byl vzhůru, tak jako všichni ostatní, ale znal Furiu dost dobře na to, aby jí neodporoval. Jinak by mu možná dokonce rozmazala ten klaunovský obličej, co si namaloval pokaždé, když opustil svůj pokoj. Pip se klaunů bál a věřil, že tímhle způsobem ho budou považovat za jednoho z nich.

„Do naší rezidence žádní klauni nechodí,“ řekla mu jednou. „Takže není důvod tu od rána do večera pobíhat s make-upem. Navíc vypadáš trochu jako transvestit.“

Pip se váhavě zasmál, možná proto, že to slovo neznal. Ale nevěřil jí.

„Každopádně,“ dodala Furia, „pár jsem jich viděla venku v parku. Občas přitisknou obličej na okno spíže a nechají na něm otisky, co vypadají jako lebka.“

Od té doby se Pip spíži vyhýbal a Furia měla všechny perníčky jen pro sebe. Paulina, kuchařka Faerfaxových, byla královna perníčků, pekla je i v létě a potírala je extra hustým medově sladkým sirupem, který Furiin otec čas od času vydestiloval ze sentimentálních milostných románek.

Tiberius Faerfax dokázal tohle a ještě spoustu dalšího, ale protože Furia zdědila jeho talent a jednou bude také mocnou bibliomantkou,

neohromovalo ji, když se napojil na sílu knih a s její pomocí páchal zázraky.

Dělal to jen zřídka z obavy, že by ho a jeho děti mohli odhalit nepřátelé. Bibliomantika byla tichým uměním. Ale moc, schopnost využít magie knih – všech knih – způsobovala chvění, co dosáhlo až k horizontu. Kdo ji vyhlížel, našel její stopy všude. A Adamitská akademie čekala jen na to, že Furiin otec nějakou nešikovností prozradí místo svého pobytu.

„Pokusí se nás zabít,“ vysvětlil oběma svým dětem starostlivě – tak, jak mluvil skoro pokaždé. „Musíme se mít neustále na pozoru, vy stejně jako já.“

Furia si přitáhla brášku k sobě. „Naháníš Pipovi strach.“

„To je dobře,“ přikývl Tiberius Faerfax. „Strach z Adamitské akademie nás všechny udrží při životě, protože nás ochrání před chybami.“

Furia tuhle přednášku už slyšela mnohokrát, stejně jako její bratr. Jenže Pip nebyl bibliomant a ani se jím asi nikdy nestane, zatímco jí samým rozrušením před očima tančily hvězdičky, jen co pomyslela na to, že jednoho dne bude mít otcovy schopnosti. Jeho dušekniha si ho našla, když mu bylo čtrnáct let. Furiin bylo už patnáct a pořád na ni marně čekala. Bez vlastní dušeknihy se nemohla stát skutečnou bibliomantkou a musela se spokojit s pár kousky, které horko těžko dala dohromady.

S dušeknihou by to bylo všechno lepší, o tom byla přesvědčená. Tajně doufala, že na ni nedočkavě čekal i její otec. Viděla to na něm, ty neúnavné plamínky v jeho pohledu, když ji po očku pozoroval, slyšela to v jeho hlase, když jí vykládal o starých časech, o intrikách Šarlátového sálu a tajných útočištích, cítila to, když ji hladil po hlavě a hledal v ní bibliomantský oheň.

Ale ať byla jeho netrpělivost velká, jak chtěla, neměnilo to nic na tom, že to *ona* musí najít svoji dušeknihu a ne naopak. Tam venku byl široký svět, hlučný a křiklavý a tančící, ale Faerfaxovi žili v ústraní Cotswoldsu, v klidu mezi knihami, schovaní před agenty Akademie.

Občas Furií přišlo, že se tady v údolí střídala jen roční období. Na jaře rozkvetly louky, v létě cvrkali cvrčci, na podzim se živé ploty obarvily do zlaté barvy a v zimě kopečky pokrýl sníh. Všechno ostatní zůstávalo stejné: Její otec byl zažraný do svých studií, Pip se schovával před klauny a Furia čekala. Měsíc za měsícem a měsíc za měsícem.

Hodinu po událostech v knihovně seděla Furia pěkně osprchovaná ve svém starém čtecím křesle a rozevřeného *Fantastica* v klíně jí osvětlovalo světlo stojací lampy s otočným stínítkem. Začetla se do čtvrté kapitoly, kde se poprvé potkává náčelník loupežníků se svojí rivalkou a budoucí milou, s půvabnou, ale obávanou Furiou Zingarellovou. Byla nemanželskou dcerou vévody z Milána a jeho dědičkou – zatímco její nevlastní bratři se se svou nevyčerpatelnou skupinou žoldnéřů proháněli všemi kouty Ligurské riviéry.

Zatímco Furia četla, na zdech místnosti se střídaly nejasné výjevy. Bibliomantské tapety ukazovaly všechny obrazy, co se jí míhaly před očima: neohrožené postavy v záplatovaném oblečení, nepřátelští vojáci v třpytivém brnění a samozřejmě krásná zlodějka se zlatou záplavou loken, které nepropadl jen náčelník Fantasticelli. To všechno na pozadí do mlhy zahalených lesů, které se rozprostíraly od vysokých hor až po pláže Středozemního moře.

Ty samé obrazy v ní kniha vyvolávala, už když jí z ní matka poprvé předčítala. Byla to Cassandra, kdo trval na tom, aby knize říkali *Fantastico*. O Siebensternových románech mluvila jako o člověku, tak blízké jí byly. Furiin otec tu knihu jednou nazval jejím tajným milencem, možná to nemyslel tak docela vážně, ale přesto to mělo jistý žárlivý podtón. Neuběhl totiž ani večer, kdy by si jeho žena nebrala ten zažloutlý svazek s sebou do postele.

Tapety ve Furiině pokoji neukazovaly scény z románu postupně jako film, ale coby zmatenou motanici obličejů a výjevů. Ale tak to s obrazy v hlavě zkrátka funguje: Srozumitelné jsou jen samotnému čtenáři. Ob-

čas se Furia zarazila a rozhlédla se po výjevech na zdech, které s drobným zpžděním ukazovaly, co právě přečetla, viděla a cítila.

„Vypadáš smutně,“ řekla jí lampa a namířila světlo na chvilku na Furiin obličej a pak rychle zase zpátky ke knize. Hlas měla kovový jako starý gramofon. Když lampa ohýbala své klouby, skřípalo to tak, že by se kámen ustrnul. Furia už si před několika měsíci předsevzala, že ji konečně naolejuje nebo o to poprosí Wackforda.

„Bolí ji koleno,“ řeklo čtecí křeslo svým hlubokým basem, který se vždycky ze spár v koženém polstrování ozýval trochu tlumeně a mrzutě. Furia si skutečně oproti svým zvyklostem pokrčila na křesle jen jednu nohu, druhou měla nataženou, ještě pořád ji bolela od nárazu do schodů dole v knihovně.

S povzdychem se uvelebila na pokrčeném polstrování. Křeslo vydalo blažené vrznutí. Mělo rádo, když si v něm někdo dělal pohodlí.

„Jsem v pořádku,“ řekla Furia. „Je to jen modřina.“ Po návratu z knihovny se dlouho sprchovala, aby ze sebe smyla Plíšňákovy výtrusy. Teď na sobě měla froté župan a pod ním tričko na spaní.

Lampa ji znovu s žalostným zaskřípáním posvítla do obličejce. „Poznám smutek, když ho vidím.“

Furia ani po patnácti letech pořád netušila, čím lampa vlastně vidí a mluví. Ona ani křeslo neměly oči nebo pusy. Jejich hlasy zněly z vnitřku a ani výměna žárovky nezměnila schopnost lampy vidět. Byla to zázračná bibliomantská díla, která před lety vytvořil a do detailů propracoval její dědeček Cassius Faerfax. Furia litovala, že ho nikdy nepoznala.

S povzdychnutím pokývla k obrazům na tapetě. Náčelník Fantastico a blondatá zlodějka zrovna stáli nad propastí s výhledem na nekončné zalesněné údolí.

„To jen... kvůli ní,“ řekla Furia. „Vždycky když ji vidím, tak...“

„Co?“ zeptalo se křeslo, taktně jak kus nábytku.

„No,“ opáčila lampa, „podle mě vypadá docela obstojně.“

Furia přemýšlela, jestli jim to opravdu chce vysvětlovat. Nakonec to vzdala. Před spoustou let dala zlodějce obličej svojí matky. Ne zá-

měrně, stalo se to úplně bez jejího přičinění. Ale čím více času uběhlo od Cassandřiny smrti, tím rozmazanější byly její rysy. Místo ní nastoupila jen mlhavá vzpomínka, přelud bez jasných kontur, co už měl s Cassandrou Faerfaxovou jen málo co společného. Proměna probíhala plíživě, ale poslední dobou byla mnohem nápadnější. Furia pozvolna zapomínala, jak její matka vypadala, a to bolelo mnohem víc než blbé naražené koleno.

„Proč se nepodíváš na nějakou její fotku,“ zeptalo se křeslo, „a nepřipomeň si ji?“

Lampa rozčileně zablikala. „Protože je ten starý všechny spálil,“ opáčila dřív, než stihla Furia odpovědět. „Ani ty na to přece nemůžeš zapomenout, kožeňáku!“

Křeslo si něco zabrumlalo a uraženě zmlklo.

Furia zabouchla knížku. Obrazy na stěnách se vypařily a tapety zas měly svůj světle tyrkysový vzorek. Opatrně se postavila na naraženou nohu a přešla k psacímu stolu. Stál před jedním z vysokých oken, které vedly na prostranství před rezidencí. Hned za klikatou příjezdovou cestou a pár stromy se rozprostíraly cotswoldské kopce ozářené půlměsícem. Přes den byla krajina mezi Oxfordem a Gloucesterem opravdu překrásná, zelené moře strání a údolíček, které bylo protkané houštím, potoky a začarovanými háji. V noci to tu ale díky údolím stínů a spleťtým cestám vypadalo spíš jako lovecký revír divoké smečky vlků – ačkoli to byli jen hlídací psi z přilehlých farem, kdo ve tmě vyl na měsíc.

Furia zastrčila *Fantastica* pod parketu vedle psacího stolu, škrtila sirkou a zapálila svíčky v jednom ze stříbrných svícňů.

„Zhasnout,“ řekla lampě.

Její útulný čtecí koutek se ponořil do temnoty, křeslo a lampa vypadaly zase bez života jako ostatní nábytek.

Digitální hodiny vedle postele ukazovaly, že bylo po jedenácté. Furia otevřela jeden z šuplíků stolu a vytáhla krabičku pralinek. Pod fólií s čokoládovými koulemi byla schovaná další kniha. Položila ji před sebe na stůl a otevřela tmavě hnědou vazbu. Uvnitř na prst tlustého

svazku byla podlouhlá přihrádka a v ní skleněné psací pero. Násada byla umělecky zatočená jako rozmotaný šnečí domeček. I špička byla skleněná. Furia ještě nikdy neviděla pěknější psací potřebu.

V papírnictví ve Winchcombe si pořídila kalamář, který teď už byl skoro prázdný. V poslední době ho používala téměř denně.

Prvních čtyřicet padesát stran bylo hustě popsaných dvěma rozdílnými rukopisy. Jeden patřil Furií, pěkně nakloněný a trochu holčičí. To druhé písmo působilo staromódně, křivá písmena byla nalepena jedno na druhé a přečíst se dala teprve s trochou cviku. Furia se pořád u některých slov zarážela nebo občas rozeznala písmenko jen s určitou dávkou fantazie.

Severin Rosenkreutz, kterému písmo patřilo, používal černý tuhý inkoust, Furiin modrý byl jemnější a psala také elegantněji. Od té doby, co přišla na to, jak se zachází se skleněným perem, málokdy dělala kaňky.

Furia a Severin psali tu knihu střídavě, ona v přítomnosti, on v roce 1804. Chvilí trvalo, než mu to uvěřila, ale teď už o to vlastně vůbec nešlo. Poté, co odhalila, že se s pomocí téhle knihy dá vést rozhovor s nějakým cizím klukem, bylo snadné přijmout i to ostatní. Třeba to, že Severin byl jedním z jejích předků, v době, kdy rodina ještě žila v Německu pod jménem Rosenkreutzovi. Teprve později, v roce 1836, je rozdrtila Adamitská akademie – přeživší museli uprchnout a přesídlili do Anglie. Z posledních Rosenkreutzů se tehdy stali Faerfaxové a ti se od té doby před agenty Akademie skrývali v Cotswoldsu.

Severin včera odpověděl na její poslední příspěvek – přesněji řečeno před dvěma sty lety, ale v knize se ta slova objevila teprve teď v noci. Využíval tutéž knihu, co ona, *ten samý* výtisk, jen ho držel v rukou v jiné době a na jiném místě. Používali ji jako jiní lidé svoje smartphony, psali si zprávy, vykládali si o malých i velkých věcech, co se jim děly, a dávali si navzájem rady, když toho druhého něco trápilo nebo rozčilovalo.

Setkání s Plíšňákem bylo pro Furií natolik adrenalinové, že se napřed musela uklidnit. *Fantastico* byl ideálním společníkem, stačilo ho

jen otevřít a vdechnout jeho vůni, pak se hned cítila v bezpečí. Přečetla si pár stran a na chvílku zapomněla na všechno nepříjemné, samotu v rezidenci a přehnaná očekávání, která do ní její otec vkládal.

Po jedné kapitole byla dost uvolněná na to, aby mohla mluvit se Severinem. Oba tomu tak říkali – mluvení – i když to samozřejmě ve skutečnosti bylo něco jiného, o čem Furia nevěděla, zda to opravdu nějakým způsobem hluboce souvisí s bibliomanty.

S pomocí pera a inkoustu mu vyprávěla, co se stalo. Věděla, že tomu bude rozumět. Byl také bibliomantem jako ona, a už jen to jej činilo lepším posluchačem, než kdy mohli být kluci z Winchcombe nebo Stanway. Byl jako Furia. Často dokonce myslel na to samé. Bylo mu sedmnáct, takže byl o dva roky starší než ona.

Samozřejmě věděla, že žije v době, která se od té její liší jako den od noci. Proto se snažila nikdy nezmiňovat moderní předměty nebo přístroje. Beztak jich v rezidenci moc neměli, žádný internet a jen jednu prastarou televizi, kterou skoro nikdo nepoužíval. Jak by mu to taky všechno mohla vysvětlit? Radši si s ním povídala o knížkách, o svém otci, o životě v úkrytu v polozbořeném venkovském sídle uprostřed ničeho.

On jí vykládal o velkém domě na Rýnu, v němž bydlel se svou rodinou, o knihovně, která se mohla porovnávat s těmi největšími své doby, a o svém úsilí nějak se popasovat se schopnostmi, které se v něm před několika lety probudily. Bez debat se jednalo o bibliomantiku, o tom nebylo pochyb, ale zdálo se, že ten termín nikdy neslyšel – začal ho používat teprve poté, co ho Furia zmínila.

V jeho době ještě neexistovala Adamitská akademie, která bděla nad světem bibliomantů, ani žádná válka mezi pěti rody Šarlatového sálu. Furia o tom Severinovi během pár týdnů něco málo pověděla, ale byla si vědoma své zodpovědnosti a občas jí nahánělo strach, když si připustila: Co když řeknu něco, co změní budoucnost? Když se třeba rozhodne obrátit zády ke své rodině nebo nebude mít žádné děti? Bylo by možné, že by se Furia a Pip o generace později vůbec nenarodili?

Netušila, jestli byli v přímé pokrevní linii, a neexistoval způsob, jak to zjistit. Všechny záznamy rodinné historie Rosenkreutzů byly zničeny před útekem z Německa. Odstranili všechny stopy, které by od nich mohly vést k Faerfaxům. Jedinou výjimkou byla knihovna – jistě veliká na svou dobu, ale nesrovnatelná s tou, co se z ní stalo později – jakmile ji dopravili do Anglie, umístili ji do základů dnešního labyrintu knih v katakombách rezidence.

Furia si dopisování se Severinem užívala jako hrdinky starých románů svoje staromódní dopisní přátelství. V těch knihách pořád šlo o dopisy, které doručovali poslíčci na koních a poštovní kočáry přes pochmurná vrchoviště. Že o něm nepověděla svému otci, bylo součástí celého kouzla. Ale už to dávno bylo víc než jen hra, ačkoli nebylo snadné si to přiznat. Ráno se jako první dívala do knihy, aby zkontrolovala, jestli Severin odpověděl. Ještě před čištěním zubů si přečetla každé slovo – někdy dokonce dvakrát či třikrát.

A pokud mělo někdy vyjít najevo, že si svého mysteriózního kamaráda z minulosti jen představovala, podobně jako lidi, co najednou začnou slyšet hlasy, i to by akceptovala: Pak by totiž byl aspoň její součástí, něčím, co jí nikdo nemůže vzít.

Toho večera zapsala, co se přihodilo v knihovně a co ji přimělo k tomu sejít ze stezky. Už párkrát zmínila, jak byl *Fantastico* důležitý pro její matku, a proto i pro ni samotnou. Musela se za každou cenu ujistit, že otec tu knihu neodhalil, protože nejspíš existují už jen dva výtisky. Představa, že by mohla *Fantastica* ztratit, protože Tiberius Faerfax se nedovedl přenést přes smrt svojí ženy, ji děsila víc než setkání s Plíšňákem.

Poté, co všechno sepsala, zavřela knihu a chtěla ji položit zpátky do krabičky od pralinek. Na poslední chvíli ji ale ještě samou zvědavostí otevřela, jestli tam Severinova odpověď už náhodou není. Občas to trvalo jen pár vteřin, nikdy déle než den.

Její naděje byly vyslyšeny. Severinův rukopis pokrýval zbytek stránky pod jejím příspěvkem a část další. Inkoust zaschl před dvěma stoletími a na některých místech zhnědl, někde dokonce trochu vybledl.

Milá Furie,

nevím, jak vypadáš, mimo toho, kterak ses mi popsala. Ne moc velká, spíše drobná, s dlouhými světlými vlasy a zelenýma očima. To dozajista postačuje, bych si o Tobě mohl vytvořit obrázek, a musím doznati, že jsem si ho ve své představivosti doplnil pár drobnostmi. Pihy na nose, pár rozpustilých pramínek vlasů, které Ti spadají do čela, nejen když zafouká vítr, a maličké bílé zoubky (vím, že zuby jsou málokdy bílé, ale věřím, že Tvoje jsou tak pěkné jako na obrazech šlechticů). Co ale DOZAJISTA vím je, že jsi děvče a žádný obr s širokými rameny a mohutnými svaly. Tím bys ale MUSELA být, kdyby ses v nebezpečí opravdu chovala tak, kterak jsi mi vyličila.

Furia se pouсмála nad květnatým tónem a volbou slov. Přitom si za uplynulých pár měsíců zvykla na jeho mluvu a spousta těch šroubovaných formulací jí přišla zábavná – i proto, že německy sice mluvila plynne, ale občas měla potíže se způsobem vyjadřování raného devatenáctého století.

Mohu Ti jen napsati, že to považuji za více než lehkovážné. Ale již vím, že by Tě to toliko pouze pobavilo a nikterak neodradilo od podobného jednání v budoucnu. Takže zůstanu u toho, že Ti povím, že velmi dobře rozumím, co Tě k tomu pohánělo. Přesto bud', snažně Tě žádám, příště o něco opatrnější. Včera před usnutím mě cosi napadlo: Míti někoho rád znamená odhaliti, že hovoříte stejným jazykem. Někoho milovati znamená ve stejném jazyce básniti. Nevím, zda spolu již básníme, Furie, ale přinejmenším spolu píšeme knihu.

Furia s vřelým pocitem v břiše pohládila stránku. Před čtyřmi měsíci objevila tuhle knihu v knihovně mezi Siebensternovými romány o loupežnících. Tehdy se tam vydávala častěji a hledala knihy, které by se vyrovnaly *Fantasticovi*. Na jinak prázdném hřbetě stálo její jméno – někdo ho tam napsal rukou. *Furia*. Napřed si myslela, že jde o nějaký vtíp jejího otce – ale ten žádné vtípy o Siebensternovi nedělal – a pak, že by to mohl

být neznámý román o zlodějce z *Fantastica*. Ale když tu knihu vytáhla z police, zjistila, že stránky vevnitř jsou nepotištěné. Už už se ji chystala odložit, když si všimla, že na první straně stojí rukou psáno:

Milá Furie,

*pokud jsi to Ty, kdo čte tato slova, odpověz mi prosím za pomoci
přiloženého skleněného pera. Jmenuji se Severin Rosenkreutz. Píši
Ti toto v únoru léta Páně 1804.*

Žij blaze

Tvůj předeek

Každý v domě to mohl napsat. Wackford. Její otec. Možná dokonce Sunderland, rodinný šofér, kterému beztak nevěřila nos mezi očima.

Nakonec nechala knihu týden ležet ve svém psacím stole, než ji znovu vytáhla a sesmolila odpověď inkoustem z rozbité bombičky do plnicího pera.

*Nechápu, že vůbec píšu do téhle knihy. Právě jsem oficiálně přišla
o rozum. Dobrou noc.*

Pak svazek odložila a po tři dny ho ignorovala. Teprve pak do něj pokrač-
mu nakoukla, ačkoli jí to připadalo k smíchu. A pod jejími řádky stálo:

Milá Furie,

*z celého srdce Ti děkuji za odpověď. Nejspíš se teď domníváš, že si
z Tebe někdo tropí žerty. Mohu Tě ujistiti, že tomu tak není. Abys
mi uvěřila, navrhuji toto: Vyber si libovolnou knihu z knihovny,
o níž jsi si jistá, že ji rodina vlastnila již v roce 1804. To by nemělo
býti složité, pokud svědomitost Rosenkreutzů v zacházení s knihami
od té doby neutrpěla. Prozrad' mi jméno knihy a vyber číslo stránky.
Pak měj dotyčnou knihu po celý den u sebe, aby nikdo neměl příle-
žitosti do ní cosi vepsati. Nakonec se do ní opět podívej. Na jmeno-
vané straně pro tebe v roce 1804 napíšeš zprávu.*

Bylo to šílenství o jeho návrhu byt' jen uvažovat. Ale přesto se do toho samozřejmě pustila a všechno se odehrálo přesně tak, jak sliboval. Ve výtisku *Velkého bandity Aballina* na straně 67 objevila zprávu napsanou stejným rukopisem.

Furie,

doufám, že toto rozptýlí veškeré Tvé pochybnosti.

Tvůj Severin Rosenkreutz, jenž o tobě před dvěma sty léty snil.

Vrátila se do pokoje, vytáhla tu druhou knihu a napsala do ní:

Nevím, jak to děláš, ale ohromilo mě to. Trochu. Ne moc. Ale trochu jo.

Odložila knihu a o malou chvíli později se objevila odpověď:

Jen pero a inkoust. Není to těžké.

Furia otevřela další bombičku s inkoustem, porýpala se v ní skleněným perem a napsala do knihy odpověď:

Jak jsi to myslel, že jsi o mně snil?

Tentokrát uplynulo několik hodin. Netrpělivě přecházela po místnosti a spořádala příliš mnoho Paulininých perníčků ze spíže a nakonec přišla na to, že odpověď se objeví, teprve když knihu alespoň jednou zavře:

Zpatřil jsem Tě ve snu. Prozradil mi, kterak si opatřiti tuto knihu a pro koho jest určena. Tobě to musí zníti dozajista bláznivě – a věř mi, že to mám podobně.

S upřímným pozdravem

Tvůj Severin

Tak to začalo. Od té doby si psali čtyři měsíce, někdy i víckrát za den. A pak dnes tahle věta: *Nevím, zda spolu již básníme, Furie, ale přinejmenším spolu píšeme knihu.*

Zrovna chtěla přiložit pero k papíru, když se dveře do pokoje rozletěly. Rychlostí větru zastrčila Severinovu knihu do šuplíku a skoro přitom převrhla kalamář.

V tmavém rohu dveří zazářil klaunovský obličej jejího bratra. Vypadal jako porcelánová figurka na polštáři z černého sametu.

Pipovy světlé vlasy odstávaly všemi směry. Lícidlo si musel nanést ve velkém spěchu. Bílá na několika místech tak docela nekryla, orámování pusy bylo křivé a červené ovály kolem očí každý jinak velký.

„Sunderland!“ křiknul. „Venku!“ Jeho tenký hlásek jako by přicházel z nějakého ptačího hnízda. „Na to se musíš podívat!“

Už to zase dělá!“

Sotva stihla odstrčit stranou kalamář, Pip už se prořítel kolem ní, vylezl na stůl a vykoukl z okna do noci. Přitiskl obě ruce na sklo a nos přilepil na okenní tabulku.

„Tvoje líčení!“ okřikla ho Furia a zatahala ho za horní díl pyžama. Bílý make-up už ale zapatlal okno. „Ach jo, Pipe...“

„Tak se přece podívej!“

„Nemám náladu na Sunderlandovy pitomý triky.“

„To nejsou žádný triky!“ Fascinovaně zíral ven. „Tohle je *skutečný!*“

„Není to skutečný.“ Ale aby jí dal pokoj, taky se postavila na desku stolu a klekla si vedle něj na okenní parapet. Musela přenést váhu na levé koleno, protože ji bolela pohmožděnina.

Na prostranství před rezidencí byla jen jediná lampa. Její svit se mihotal na karosérii černého Rolls-Royce, který parkoval na štěrku před domem. Kufr měl otevřený, ale protože vůz stál motorem směrem k domu, neviděli Furia a Pip dovnitř.

Sunderland na sobě měl dokonce i krátce před půlnocí svoji tmavou šoféřskou uniformu a čepici s kšiltem. Byl neskutečně vysoký a udělaný, jako někdo, kdo se o víkendu chodívá prát do barů v okolí. Když Furia seděla na zadním sedadle rollse, připadalo jí, že má ramena širší než sedadlo řidiče. Většinou se snažila na něj přímo nedívat, protože jí přišlo, že se jeho obličej moc neliší od kamenných hlav na náhrobcích vzadu v rezidenční kapli. Měl výrazné lícní kosti, hranatou bradu a jen zřídka měnil výraz. Jeho vlasy byly šedé jako hliník, ačkoli mu nemohlo být víc než pětáctýřicet. Přes den většinou nosil sluneční

brýle. Když už si je někdy sundal, vypadala jeho maličká modrobílá očka jako kroupy.

„Viděl nás,“ konstatoval Pip.

„Samozřejmě. Proto celá tahle show.“

Sunderland teď skutečně vzhlédl zpod svojí čepice s kšiltem vzhůru k nim, naznačil strojenou úklonu a zmizel za zvednutým víkem kufru.

Před pěti lety hledal Furiin otec šoféra prostřednictvím inzerátu v *Oxford Mailu*. Do té doby obstarával většinu jízd a zařizování pro rodinu Wackford, ale toho pak po jednom večeru v Lion Innu ve Winchcombe chytila policie u Chadwickovy farmy. Sebrali mu řidičák a dali mu na srozuměnou, že už si nejspíš jen tak nezařídí. Na inzerát se přihlásili tři muži a Sunderland byl jediný, kdo přijel svým vozem. Navíc to byl Rolls-Royce, což na chvíli udělalo dojem na vlastníky půdy a sedláky, jimž Tiberius dlužil nějaké peníze. Kdo jezdí takovým vozem, určitě dříve nebo později splatí svoje dluhy.

Sunderland souhlasil s tím, že bude pracovat za nízký plat a vezme si na starost i údržbu vozu, pokud za to na oplátku dostane ubytování a stravu v rezidenci zadarmo. Poté, co Furiin otec vyloučil, že by Sunderland mohl být agentem Akademie – nebyl bibliomantem, to bylo jasné – obstaral si další informace a nakonec došel k přesvědčení, že je coby řidič důvěryhodný. Od té doby bydlel Sunderland v domku u brány u příjezdové cesty a nezdráhal se ani práce, která mu tak úplně nepříslušela. Dneska celý den stěhoval starožitný nábytek z rezidence pod přístřešek domku u brány. Další den ho pak čeká přesun na ulici a prodej. Tedy za předpokladu, že sem někdo náhodou serpentinami údolí zabloudí.

„Koukej!“ vykřikl Pip. „Už je zase tam!“

Světlo z kufru nóbl auta osvětlovalo štěrky. Stín šoféra se strašidelně natahoval na prostranství až ke keřům.

Když Sunderland nastupoval k Faerfaxům, měl jednu neobvyklou podmínku: Nikdo kromě něj nesměl otvírat kufr vozu. Nákupy a větší předměty se převážely pouze na zadním sedadle. Pokud se kufr vůbec

otvíral, pak jedině Sunderlandem. Tvrdil, že vevnitř se nachází celý svět, vesmír, podivuhodný a nebezpečný.

Furia to považovala za vymyšlenou pitomost a o to víc ji překvapilo, že její otec přijal tuto podmínku jen s pousmáním. Jak velké nebezpečí se mohlo skrývat v zavazadlovém prostoru, že ji Tiberius Faerfax bez odmlouvání strpěl? Ale Sunderland si stál za svým. Občas poskytoval dětem ochutnávku toho miniaturního vesmíru, většinou v nekřesťanskou a neobvyklou hodinu.

Furia se snažila neznít vůbec nadšeně, když se zeptala: „Jak dlouho už to dělá?“

„Pár minut,“ odpověděl Pip.

Sunderland ustoupil o několik kroků a zkrřížil si ruce za zády. Ze světla vycházejícího z kufru vystoupila bílá postava v kosmonautském obleku. Držela v ruce lano, na kterém byl přivázán slon. Furia by dala všechno, aby se jen dozvěděla, jak se to zvíře mohlo do kufru vejít. Kosmonaut a slon se pomalými kroky vzdalovali od auta a zanechávali za sebou ve vzduchu stopu blýskavého stříbrného prachu.

Pip uchváceně zatleskal a Furia se s povzdychnutím odlepila od okna.

„Páni!“ vykřikl Pip. „To je boží!“

„Je to jen pitomá iluze.“ Už mu to vysvětlovala aspoň stokrát, ale stejně tak dobře mohla mluvit s tapetou. „Nějaký kouzelnický trik, jako když vytáhneš králíka z klobouku. Někdo k tomu používá cylindr, Sunderland na to má zavazadlový prostor.“

Pip po ní vrhnul pohled, který jasně vyjadřoval, co si o tom myslí. *Celý vesmír!* koukalo mu z očí. Pak se znovu zahleděl ven, kde kosmonaut zrovna odváděl slona do podrostu. Jako vždy po nich později nebyla ani památka.

Furia se domnívala, že Sunderland používá nějaký projektor, který měl schovaný právě v kufru. Určitě tu nešlo o knihy, protože to by její otec, a možná dokonce i ona, moc dobře pocítili. Sunderland neměl ani gram bibliomantského talentu, ale byl to šikovný iluzionista. Po-

divný koníček, nic víc, ale na Pipa vždy udělal dojem. Byl to zvláštní protiklad – podmračený Sunderland, který se usmíval jen zřídka, natož aby byl něčím nadšený, znal způsob, jak učinit ostatní lidi šťastné. Z nějakého důvodu byl Pip jeho oblíbenec, zatímco k Furií se choval v nejlepším případě zdvořile.

Přistihla se, že i ona sleduje zbytky stříbrného prachu. Snášel se k zemi jako kapky vody.

Sunderland se uklonil směrem k oknu, pak zavřel kufr, posadil se za volant a odjel s Rolls-Roycem k hlavní budově na zadní parkoviště. Tak to vždycky končilo – jako by se nestalo nic zvláštního.

„A do postele!“ Furiia pozadu slezla ze stolu. Bolest jí probodávala koleno jako hřebík, když se oběma nohama postavila na zem.

Pip dál zíral do tmy. Na obzoru se zablesklo.

„Předtím tam byl rytíř s kopím a koněm,“ řekl, když ho Furiia jemně odtráhla od okna. „A obrovský netopýr.“

„Máš strach z klaunů, ale obrovský netopýr ti nevádí?“ Zavrtěla hlavou. „Pipe Faerfaxi, ty jsi fakt blázen.“

Zakřenil se pod tím svým bílo-červeným líčidlem a pak vážně přikývl. „Já vím.“

„Tak pojď na kutě. Zítra ráno je škola, v sedm bude Theophil přede dveřmi.“

Soukromý učitel za nimi docházel čtyřikrát týdně z Cheltenhamu v údolí, jezdil v rozhrkocaném fordu, nad nímž Sunderland pohrdavě ohrnoval nos, jen co se objevil na prostranství před domem.

„Nikdo jiný není jako my.“ Pip pořád stál před psacím stolem, díval se na Furiii čtecí koutek, pak na hromadu knih vedle její postele. Nakonec se pohledem vrátil k sestře. „Ani postavy v románech.“

„Patříme k rodu Rosenkreutzů,“ řekla Furiia. „K tomu, co z něj zbylo. Můžeme se snažit, jak chceme, nikdy nebudeme jako zbytek světa.“

„Rád bych byl jako děti ve Stanway a Winchcombe.“

„Pak bys musel chodit do školy jako oni a do kostela a sportovat. A o víkendů sekat trávník.“

„Mají kamarády.“

„My máme knihy.“

Jeho zarmoucený pohled jí lámal srdce, ale nedala to na sobě znát. Jediný způsob, jak Pipa zbavit jeho podivných nálad, odkoukala od táty: Předstírat, že neexistují.

A přesto ji měsíc od měsíce víc a víc trápila ta záležitost s klauny. Otec by s tím měl něco dělat, ale on se většinu času zavíral ve své pracovně a tvářil se, že se ho nic netýká. Jako by Pip mohl ze svých strachů vyrůst sám. Ale tomu Furia nevěřila. Pip potřeboval pomoc a hluboko uvnitř tušila, že šofér – zrovna Sunderland – to viděl stejně, a proto se pokoušel toho smutného klučíka rozveselit.

„Hezky se vyspi,“ popřál jí Pip a došel ke dveřím.

Následovala ho a objala ho zezadu. „Zítřka budeme společně pátrat po tom kosmonautovi, jo?“

Pip se celý rozzářil. „Po vyučování?“

Furia mu oplatila úsměv a přikývla. „A teď pojď, odvedu tě do postele.“

Straka s křikem vyletěla z koruny stromu a vyplašila dva holuby. Na druhé straně rezidence se rozeřval motor a vzdaloval se. Pan Theophil nastartoval svůj vůz a hrkal si to příjezdovou cestou k bráně.

Furia zaklapla *Fantastica* a sklouzla z rozpadající se zídky, kde se dopoledne uvelebila. Dneska v noci ve spánku přečetla celou knihu, už posté Stevensonův *Ostrov pokladů*. Za svítání se celá vyčerpaná probudila. Nedovedla ovlivnit, jak často se to dělo a jak dlouho četla, ale pamatovala si každíčkový detail. Většinou jí knihy ráno připadaly jako sny, v kterých sama vystupovala.

Aspoň koleno už ji tak moc nebolelo. Nekulhala, a jen když stoupala do schodů, cítila mírnou bolest. Přesto se rozhodla, že se ulije z Theophilova vyučování a zašije se s *Fantasticem* v římských ruinách za domem. Bude z toho mít potíže jako vždycky, ale s tím dovedla žít. Furia v Siebensternově knize vítězila nad uzurpátory a lancknechty, takže se soukromým učitelem, jehož největší zbraní bylo napaření úkolů z algebry navíc, by byla hotová raz dva.

Obešla zbytky sloupoví pod kaskádami břechtanu a vydala se zpátky směrem k domu. Nad ní poskakovala větvořivá buka veverka. Králíci a ptáci šelestili v kapradí a kopřivách. Teprve na posledních pár metrech si zastrčila knížku do tašky.

Ze špičatého štítu hlavního traktu se vzneslo hejno vran. Mocné komíny čněly do mléčného letního nebe. Když svítilo slunce, Furia občas prolezla arkýřem až nahoru na střechu, natáhla se s verbíři na šikmé střešní tašky a pozorovala, jak se ze západu od pobřeží táhnou mraky. Tady nahoře často foukal ostrý vítr, který skučel v komíně.

Jen rezavého kohouta na prostředním štítu už neroztočila ani ta nejsilnější bouře.

Zatímco procházela pod okny flekaté boční fasády, pohrávala si s myšlenkou ještě chvilku tam nahoru vylézt a dál si číst. Ale nezapomněla na slib, který dala Pipovi.

Na prostranství před domem se Wackford slitoval nad Sunderlandem a pomáhal mu s nábytkem. Oba muži – jeden v uniformě a druhý v modrém obleku domovníka – zrovna vláčeli dolů k vjezdu toaletní stolek. Furia si nedovedla vzpomenout, jestli byl z jedné z šedesáti čtyř místností nebo z půdy. Bylo bolestné přihlížet, jak se na okraji ulice kupí kousek za kouskem a pak se prodávají za babku, jen aby pokryli aspoň část běžných nákladů. Navíc bylo čím dál těžší najít pro to starožitné haraburdí kupce. Její otec se zdráhal pustit do domu profesionální obchodníky, a tak se za domkem u brány odehrával jeden pouliční výprodej za druhým, a tentokrát se objevili i nějací zájemci. Většinou to byli turisté, kteří se kolébali po klikatících se silničkách Cotswoldsu a beznadějně zabloudili mezi vysokými živými ploty, až nakonec skončili před bránou k rezidenci. Pokud nakoupili něco z toho, co tam Sunderland vystavěl, mrzutě jim vysvětlil cestu zpátky do civilizace. Když neprojevili zájem o jeho červotoči napadené harampádí, nechal je bez hnutí brvy odjet a dál bloudit.

K průčelí rezidence vedlo pár schodů. Vpravo od dveří stála na podstavci obrovská kamenná postava, žena v dlouhé róbě, v jedné ruce rozevřenou knihu, v druhé meč. Svatá Viborada, patronka sběratelů knih, zahynula v desátém století, když se rozhodla při nájezdu maďarských hord nenechat klášterní knihovnu ve štychu. Její socha strážila už sídlo Rosenkreutzů na Rýně. Když přeživší rodina uprchla po řece na sever, vzali si Viboradu s sebou.

Socha sklopila kamenný meč a zatarasila Furií cestu. „Co pro tebe znamená čtení?“ zaznělo tlumeně z nehybného obličejce.

Pip vždycky odpovídal: „Pomáhá mi se strachem.“ Paulina řikala „Ztráta času!“, Wackford si zamumlal pod vousy něco, čemu nikdo

nerozuměl, a Sunderland beztak raději používal starý vchod pro služebnictvo vzadu.

I Furiina odpověď byla natisíckrát ozkoušená, ale vždycky naprosto přesvědčeně zopakovala: „Každá kniha je místem, na které se můžu znova a znova vracet.“

Svata Viborada hned nato zvedla kamenný meč a ustrnula v původní podobě. „Tvůj otec by s tebou rád hovořil,“ řekla, aniž by pohnula rty.

Furia počítala s kázáním, protože se ulila z vyučování. „Hned?“
„Ano. A máš mu donést něco té černé zmrzliny.“

To ji donutilo zbystřit. Když chtěl ten led, bylo jisté, že je velmi zaměstnaný, než aby poslouchal Theophilovo stěžování. Zkroutilo se jí břicho.

Rozrazila portálové dveře a spěchala dřevem obloženou vstupní halou. V rohu stála těžká amfora, vyšší než stojací hodiny na čelní stěně. Jako dítě byla přesvědčená, že vevnitř sedí mrtvý loupežník, který tam při přepadení rezidence hledal útočiště a zemřel hladu. Jak na ten nápad přišla, už nevěděla – určitě s tím ale měla něco společného kniha, kterou měla v tašce – ale ještě dnes pokaždé k amfoře vzhlížela a slibovala si, že jednoho dne s pomocí žebříku vyleze k okraji a konečně se podívá dovnitř.

Paulina vypadala, že si ani nevšimla, že Furia vešla do kuchyně. Stála zády ke dveřím, oběma rukama se opírala o příborník a dívala se z okna. Bylo nezvyklé ji vidět takhle postávat, docela potichu a nehnutě. Obyčejně touhle dobou chystala oběd, činila se nad hrnci a mluvila sama se sebou nebo s Wackfordem, který často přihlížel. Kuchařka byla chytrá žena a dávno věděla, jak moc ji má domovník rád.

Na plynovém sporáku něco bublalo ve vysoké konvici. Přes okraj přetekla pěna, ale Paulina dál zamyšleně zírala do parku. Měla na sobě kostkovanou zástěru, ve vlasech sítku a rukávy halenky vykasané až k loktům.

Furia si odkašlala a došla k ledárně. Paulina nezareagovala. Furia udiveně nakrčila čelo, vytáhla ze staré vitríny misku a zrovna se natahovala po dveřích do ledárny, když Paulina promluvila.

„Už zase černá zmrzlina?“ Neotočila se a Furia měla dojem, že studuje svůj vlastní odraz v okně.

„Táta říká, že by si dal.“

„To docela často poslední dobou.“

„To je možný.“

„Nebud' takový pokrytec.“ Neznělo to vyčítavě, spíš ustaraně. „Jsi přece u něj, když ji používá.“

Furia pustila dveře ledárny a přistoupila blíž k Paulině. „Nestalo se něco?“

„Copak by se stalo? Ne, nic.“

„Určitě?“

Paulina si povzdychla a otočila se, ale dál se svým rozložitým tělem opírala o příborník, jako by se obávala, že bez opory by ztratila rovnováhu. „Jenom jsem přemýšlela.“

„Wackford něco...“ Furia se kousla do rtu.

Paulina se pousmála. „Ten ani nepípne, leda bys mu pohrozila obuškem.“

„A proč to neuděláš? Myslím, proč mu něco neřekneš... ne to s tím obuškem.“

„To já chci?“

Furia pokrčila rameny. „To musíš vědět sama.“

„Ach jo, je to tak strašně komplikované. Mám ho ráda, ale...“

„Ne dost?“

Kuchařka zavrtěla hlavou. „Tak to není. Ale líbí se mi můj život takový, jaký je. To všechno tady. Nechci na tom nic měnit. Seběmenší maličkost.“

Furia se zakřenila. „Wackford včera říkal skoro úplně to samé. Nezávidí změny.“

„Tak vidíš. A proto bychom měli vše nechat při starém.“

Furii přišlo, že to byla logika starých lidí, takže tomu nemusela rozumět. Ale bylo jí jasné, proč byla Paulina tak zamyšlená. „To kvůli tomu nábytku? Totiž ne kvůli nábytku samotnému, ale spíš kvůli tomu... co znamená?“

Kuchařka si znova povzdechla. „To je jen část. Je to teď nějak... všechno jinak. Ale tím si nelam hlavu. Možná jsem jen moc citlivá, pokud jde o podobné nesmysly.“

Furia si ji přeměřovala pohledem, ale Paulina se vyhýbala očnímu kontaktu. „Věř mi, táta dělá, co může, aby nikoho z vás nemusel propustit. Ty a Wackford patříte do rodiny. Dokonce i Sunderland...“

No dobře, to nebyla úplně pravda. Sunderland byl ve Furiiných očích stále cizincem, i po pěti letech. Byl ten věčný nováček, přestože se snažil věnovat Pipovi. Ale jediná, s kým o tom otevřeně mluvila, byla lampa a křeslo.

„Já bych pro vás vařila i zadarmo, to víš,“ pronesla Paulina a zavrtěla hlavou. „A tvůj otec to ví také. Stačí mi pokoj, kde můžu spát, a čas na vycházky nahoru do kopců. To spíš, že... brzy budeš jako tvůj otec, Furie. Jste si čím dál podobnější.“

„Nikdy v životě.“

„Zdědila jsi jeho talent, a když si dává tu černou zmrzlinu, jsi u toho. Učí tě všem těm věcem. Jednou budeš pokračovat v tom, co teď dělá.“

„Ještě není *zas tak* starý. A Pip je mužský v rodině, to on bude...“

Paulina ji vzala za ruku a pohládila ji. „Ach, Furie. Občas bys měla navštívit okolní svět a nejen žít ve svých starých knihách. Časy se mění. Už to není tak jako před sto lety, ani tady v rezidenci ne. A tvůj otec to moc dobře ví. Ví, že *ty* budeš spravovat jeho dědictví, ne Pip.“

„A i kdyby, tím spíš se postarám, aby tu zůstalo vše při starém. Ty a Wackford...“

Ztratila nit, protože pochopila, že Paulině nejde o její zaměstnání. Něco viselo ve vzduchu, pocit změny. Když se má z léta stát podzim, nevšimnete si toho jen díky počasí a barevnému listí. Byl to vzduch,

co se měnil, dokonce i svit slunce. Tak podobně se to dalo vycítit teď v domě. Jako by někdo vyměnil všechny žárovky, a chodby tak byly o něco potemnělejší a stíny delší.

„Něco se musí změnit,“ pronesla Paulina, „to je přirozený koloběh času. Ty vyrosteš a za pár let i Pip.“

Obě se zakřenily, jako by takhle myšlenka byla nepředstavitelná.

„Zapomene na ta hloupá klaunská malovátky a z tebe se stane žena. Tak je to dobře a správně. Ale myslím, že to ještě není všechno. Cítím to.“ Zarazila se a zaváhala, jako by se jí nechtělo v myšlence pokračovat. Pak sebou trhla. „Už jsem to cítila jednou, před deseti lety, když...“

„Když umřela máma?“

„Ano.“

Ze šimrání ve Furiině břiše se stalo bodnutí. Ale donutila se usmát, odložila misku a objala kuchařku.

Paulina jí objetí oplatila. „Mrzí mě to, neměla bych takové věci říkat. Neposlouchej mě, jsou to jen tlachy. Možná příliš často chodím sama tam do kopců.“

„Vezmi s sebou Wackforda,“ navrhla Furia. „Prostě se ho příště zeptej.“

Paulina se vymanila z objetí. „Vážně myslíš, že je to dobrý nápad?“

„V každém případě.“

„Určitě odpoví, že má moc práce.“ V koutcích Paulininych očí se prohloubily drobné vrásky smíchu. „Je tak neuvěřitelně nesmělý.“

Zakřenily se jedna na druhou a Paulina pak políbila Furiu na čelo. „A nenech se tátou odradit. Má tě moc rád a je na tebe opravdu pyšný. Možná to nedovede tak dobře dát najevo, ale...“

„Potřebuje následovnici.“

Paulina zavrtěla hlavou. „To není jen to. A ty to víš.“

Furia ji ještě jednou stiskla, vzala do ruky misku a pár kroky došla ke dveřím ledárny. „Radši se za ním vydám. Uvidíme, co má za lubem tentokrát.“

„Samozřejmě.“

Paulina zněla pořád ještě zamyšleně, ale už ne tak zničeně. Furia si všimla, že ji kuchařka chvíli pozorovala a pak se pomalu obrátila ke klokotající konvici.

Na háčku vedle vstupu do ledárny visel pár teplých rukavic. Furia si je natáhla, vzala do ruky kladivo a z šuplíku taky dláto. Pak stiskla kliku. Dveře se zasyčením povolily a do kuchyně zavanul ledový vzduch. Police na potraviny byly poloprázdné, obyčejná lednička obyvatelům rezidence dávno stačila. Ale ledárna pařila k domu stejně jako knihovna a římské ruiny v parku. A dokud tam bude uložen zmražený kvádr stínkoustu, ledárna nepřestane chladit.

Černočerný blok byl uskladněný docela vzadu na dřevěném podstavci. Ledový kvádr měřil skoro metr čtvereční. Na levé straně z něj ale po celé roky někdo ukrajoval, takže byla skoro třetina ledu pryč. Povrch vypadal jako nějaký černý kamenolom.

Furia kladivem a dlátem odloupla pár hoblin ledu a naplnila jimi miskou. Jakmile roztají, stane se z nich pár lžic stínkoustu.

Paulina se ani neotočila, když Furia opouštěla ledárnu, zavřela dveře a odložila náradí na své místo. Ve dveřích z kuchyně se ještě zastavila.

„Neodejdu odsud, Paulino. Nikdy.“

„Ale to bys měla. Dost daleko, aby tě Akademie nemohla najít.“

„Nemám z Akademie strach. A nikdo neví, jestli po nás po tolika letech vůbec ještě pátrají.“

„Tvůj otec si je tím dost jistý.“

„Můj otec je přesvědčený o tolika věcech, které...“ Furia to skoro dořekla. Které ona sama považovala za blbosti, pomatenosti, které se současností už nemají vůbec nic společného.

Místo toho zbytek věty spolkla, pokrčila rameny a prohodila: „Tady zůstane vše při starém. Vždycky to tak bylo.“

Paulina uhnula pohledem, když přikývla. Furia se nervózně zasmála, pak sebou trhla a spěchala po schodech nahoru za otcem.

Na tisíce mil daleko, na druhé straně Země v hlavním městě knih snila jakási žena o tom, že své nepřátele v Anglii jednou provždy zničí.

Buenos Aires bylo i toho rána tak chaotické, hlasité a přelidněné jako většina jihoamerických velkoměst, ale i tady se dala najít místa, kde byl klid. Jedno z nich bylo Ateneo Grand Splendid, argentinské největší a nejkrásnější knihkupectví. Bývalý divadelní sál zastřešovala kupole plná fresek, kolem dokola vedly balkony zdobené nádhernými reliéfy. Na místě někdejších sedadel pro diváky stála za ohmataným mosazným zábradlím křesla z hnědé kůže. Venku se táhly proudy aut a chodců po Avenida Santa Fe, ale tady uvnitř panovalo uctivé ticho. Bylo to místo, kde se většina rozhovorů odehrávala mlčky mezi knihami a jejich čtenáři.

V jednom křesle daleko od schodů usrkávala matka Antikva z kouřícího šálku a nahlížela přes mosazné zábradlí dolů do knižního sálu. Byla to žena s bílými vlasy, přísnými rysy v obličejí, štíhlá, skoro až vyzáblá, jejíž zálibu v červené barvě nebylo možné přehlédnout. Měla na sobě elegantní dvoudílné šaty v tónu zralého vína, k tomu ladící boty, rubíny v decentních náušnicích a tmavé stíny na víčkách. Vlasy jí zbělely předčasně, byl to následek neuváženého používání bibliomantiky. Moci knih vděčila za mnohé, ale musela přinést i nějaké oběti.

Domovem jí již po několik let byla knihkupectví po celém městě, ohromné paláce jako právě Ateneo Grand Splendid a Eterna Cadencia, se svými lustry a tichým jazzem, ale i maličké krámky v bočních uličkách Avenida de Mayo. Od brzkého rána až do půlnoci putovala obchody a živila se energií z knih. Dokonce i v noci se potulovala po

ponurých antikvariátech, jejichž majitelé očividně spali buď podobně málo jako ona sama, nebo s otevřenýma očima na rozevřených obrovských knihách.

Žila ve městě tisíců knihkupectví už dlouho. Jenom v Libropopolisu jich bylo víc – ale v refugiích panovala jiná pravidla než v obyčejném světě. Proto bylo číslo knihkupectví v Buenos Aires nanejvýš úctyhodné. Mezi třinácti miliony obyvatel, takzvaných porteños, bylo údajně víc čtenářů než v jakémkoli jiném městě na světě. Zároveň byl počet známých bibliomantů nízký, protože většina z nich pociťovala pouto ke Starému světu.

Matka Antikva kladla důraz na anonymitu a milovala literaturu. Knihami se nejenže živila, ale také četla s vášní, jež téměř hraničila s posedlostí. Zjistila, že při čtení může znamenitě přemýšlet o podmanění svých nepřátel.

S vytrčeným malíčkem odložila prázdný šálek a pohledem dál klouzala po sále. Její spojenec se měl ukázat každým okamžikem.

V místech, kde dříve stály řady sedadel pro diváky, byly dnes police, mezi nimiž se proplétali první dnešní návštěvníci. Seshora působilo uspořádání tak geometricky jako nějaké antické naleziště. Matka Antikva pozorovala, jak do sálu vstoupili tři muži. Přeměřovala si je s nedůvěrou archeoložky, která tuší, že se z jejich nových pomocníků vyklubou bezohlední vykradači hrobů.

Ti tři procházeli sálem, na první pohled zaujatí výklady a stoly s knihami. Tím možná oklamali zbývající zákazníky, ale ne matku Antikvu. Byli nezvykle oblečení: švihácké redingoty a vesty, hodinky na řetízku a ozdobné kapesníčky, úzké kalhoty a drahé boty jako z jiné doby. Všichni tři měli vycházkové hole se zdobenými rukojetmi, jeden dokonce i cylindr. V Buenos Aires se móda měnila ze dne na den, takže nebudilo příliš velkou pozornost, že ti tři muži působili, jako by zrovna do knihkupectví prošli skleněnými dveřmi přímo z nějakého salonu z 19. století.

Po minutě je následovali další dva muži, podobně oděni, vysocí a štíhlí a nadmíru atraktivní. Když se v tichosti rozestavěli, vstoupila

do obchodu šestá osoba, okamžitě se podívala na matku Antikvu nahoru na balkon a pomalu začala stoupat po schodech. Její společníci zůstali dole, ale v ten moment si matka Antikva všimla, že se další dva dávno nacházejí u ní nahoře, napůl skryti za opěradly vysokého ušáku. Kdy se tu objevili a proč si jich nevšimla? Nejspíš byli efektivnější, než se zdálo.

Zakabonila se a žena, která se k ní teď po balkonu blížila, si toho očividně všimla.

„Moje opatrnost nemá nic společného s nedůvěrou,“ řekla návštěvnice, „jen se špatnými zkušenostmi.“

Matka Antikva vstala z křesla, aby se s ní pozdravila. Zdvořilost pro ni byla důležitá i v kontaktu s podřízenými. „Doufám, že s tím vážně nepočítáte.“

Mladší žena se okouzlejícím způsobem zasmála. „Samozřejmě že ne. Ale občas naroste počet mých nepřátel rychleji, než je stihnu zabít. Proto podnikám nezbytná opatření.“

Matka Antikva si moc dobře uvědomovala, že ta žena nežádá o odpuštění za urážku, které se dopustila. Její zářivý úsměv, nevinná krása a křehkost nebyly nic než maškaráda: Pod nimi se skrývalo neochvějně sebevědomí, směs krutosti, pýchy a chladu.

Nikdo neznal pravé jméno této ženy. Ve světě bibliomantů jí říkali ta Okouzlující a většina o ní mluvila jen tajně a vskrytu. Byla tou nejlepší vražedkyní, kterou jste si mohli koupit za peníze, a její kavalíři – ti pěkní patolízalové, kteří jí sloužili coby osobní stráž – ji oddaně následovali až do smrti. Matka Antikva neznala žádnou jinou ženu, která by dovedla tak dokonale hrát na všechny struny mužských slabostí. Neexistoval muž, který by jí nepropadl, pokud to ona chtěla, a neexistoval muž, co by přežil, když na něj dopadl její pavoučí stín.

Okouzlující na sobě měla černé šaty s rolákem a k tomu vysoké kozačky. Vlasy dlouhé po bradu měla stažené do culíku, bezvadný pážecí střih. Na první pohled to byla jen krásná žena kolem třiceti, ale za jejíma velkýma očima zela propast.

„Prosím, posadte se.“

Okouzlující poděkovala a usadila se. Když ženy seděly naproti sobě, zdálo se, že se vzduch mezi nimi tetelí, tak silné byly bibliomantské síly, které se tu střetávaly. Z knih v okolních policích proudila neviditelná energie a obklopovala je jako předivo z ryzí moci. A přesto by někdo, kdo není bibliomant, neviděl nic víc než dvě tiché dámy nestejného věku, jednu bělovlasou, druhou černovlasou.

Pět kavalírů v přízemí a další dva na balkoně se dál tvářili, že je s oběma ženami, které se tu setkaly k poslední poradě, vůbec nic nespojuje. Nevzrušeně listovali knihami, opírali se o police a tu a tam se usmáli na prodavačky nebo zákaznice.

„Přípravy jsou u konce,“ řekla Okouzlující. „Všechno je nachystáno.“

Matka Antikva neočekávala nic jiného. „Kořist má prioritu, zbytek nehraje žádnou roli. Můžete Faerfaxe zabít sama nebo ho přenechat svým lidem.“

Okouzlující si palci pohladila své dokonalé nehty. Leskly se jako ocelové čepele. „Vyřídím, co se vyřídit musí. To patří k mému obchodu.“

„À propos,“ dodala matka Antikva, „bylo by mi milejší odčinit se vám nějak za vaši snahu. Nerada někomu něco dlužím.“

Okouzlující zavrtěla hlavou. „Nezůstanete mi nic dlužna. Beru to jako svůj příspěvek k naší záležitosti. Některé věci musíte dělat z přesvědčení. Pád Adamitské akademie je mou touhou stejně jako vaší. Pokud je Faerfaxova smrt prostředkem a cestou, pak se to stane. Patriarchát Akademie musí padnout. Už příliš dlouho jsme setrvávaly ve stínu těchto mužů.“

Dokonce i matka Antikva měla nutkání se zachvět, když zaslechla pohrdání v hlase Okouzlující. Úkladná vražedkyně ráda využívala mužů pro svoje účely, ale dávala přitom svoji nenávisť vůči opačnému pohlaví najevo stejně očividně jako svou krásu.

O důvodech kolovaly jen zvěsti. Jedna tvrdila, že Okouzlující už ve věku sedmi let posedla tělo dospělé ženy – bibliomantský experiment,

který skončil tím, že ji její otec a bratr prodali jednomu z bohatých spojenců na hraní. Když jí bylo osm, podařilo se jí zabít svého trýznitele a o pár týdnů později všechny muže ze svojí rodiny. Pak beze stopy zmizela. Když se o pár let později znovu objevila, byla z ní Okouzlující, neustále doprovázená houfem kavalírů, které si obstarala bůhvídkde, nebo si je možná sama poskládala ze slov a knihtiskařského klišu.

Tady v obchodě jich matka Antikva napočítala sedm, na Avenida Santa Fe mohl klidně být další tucet nebo i víc. Nikdy nikdo netušil, s kolika kavalíry se Okouzlující objeví, a tím dokázala nahnat strach. Skok prostřednictvím knih, který bibliomanti používali, aby překonali velké vzdálenosti za několik vteřin, měl obyčejně jednu nevýhodu: Nikdy nemohli najednou cestovat víc jak dva bibliomanti z jednoho místa do druhého. V dlouhé historii bibliomantiky, která dosahovala až do antiky a k pramatce Faidře Herkulské, se nikomu nepodařilo tenhle přírodní zákon porušit – s jedinou výjimkou. Ať už Okouzlující objevila cokoli, umožnilo jí to skok v doprovodu nesčetných kavalírů, deseti či dvaceti, nebo dokonce i víc. Svědek jednoho z jejích útoků vypověděl, že se zničehonic objevila s padesáti přívrženci a spáchala neslýchaný masakr. On sám zůstal ušetřen jen proto, aby mohl světu popsat velikost její síly.

Matka Antikva ale nevěřila, že by schopnosti Okouzlující byly – snad kromě toho skoku – ve skutečně větší než její. Nejspíš měla prostě jen štěstí. Možná bibliomantika, která z ní udělala dospělou ženu, spustila něco, co dřímalo neodhalené v každém z nich.

Obyčejně se tvrdilo, že Okouzlující strávila roky po krvavé pomstě na svojí rodině studiem arkánských spisů a v nich narazila na zapomenutá tajemství. Ale mladá žena, která teď seděla naproti matce Antikvě, jí nepřipadala jako sečtělá učenkyně. Bez pochyby musela milovat knihy jako každý bibliomant, jinak by o svou moc dávno přišla. Ale neexistoval zákon, který by určoval, jakého typu ty knihy mají být. Pravděpodobně nečetla nic než brak, aby se nabíla silou. Jednoho dne, až budou zbytky rodu Rosenkreutzů vyhlazeny a Akademie zničena,

zavede matka Antikva řeč na Prousta nebo Joyce nebo zlatý věk ruské literatury. Pak se ukáže, z jakého těsta je Okouzlující.

Ale do té doby hodlala nasměrovat její nenávisť vůči mužskému pokolení tím správným směrem. Byla tou nejdůležitější zbraní v Antikviniých plánech, takže staré paní nezbývalo nic jiného než si ji k sobě připoutat všemi prostředky.

„Vyprávěla jsem vám vůbec někdy,“ zeptala se matka Antikva laskavým konverzačním tónem, „jak jsem zlomila moc svého prastrýce nad rodem Antikvů?“

Okouzlující se opřela v křesle. „Slyšela jsem o tom, ale bylo by báječné slyšet tu historku přímo od vás.“

A tak matka Antikva vykládala, přibarvovala, vymýšlela si a překroutila pravdu až k nepoznání. Když skončila tím, jak na sebe strhla moc rodu Antikvů a vlastnoručně zardousila zlosyna, který tyranizoval její rodinu, spokojeně spatřila oheň fanatismu planoucí v očích mladší ženy. Ano, Okouzlující ji bude poslouchat, o tom byla přesvědčená. Donese jí, po čem touží.

Proto si na rozloučenou dovolila gesto mateřské vřelosti, která byla kalkulovaná jako všechno, co dělala: Vzala Okouzlující za ruce a s důvěrou si ji k sobě přitiskla.

Když úkladná vražedkyně se svými kavalíry opustila Ateneo Grand Splendid, stála matka Antikva na rohu balkonu jako admirál u zábradlí svého torpédoborce, opřená oběma rukama a spokojeně hledící vsříc budoucnosti.

Furia zaklepala na dveře pracovny. Teprve napotřetí se jí dostalo odpovědi.

„Pojď dovnitř!“ křikl Tiberius Faerfax.

Uposlechla rozkazu, zavřela za sebou dveře a uviděla široká záda svého otce. Seděl na druhé straně pokoje skloněný nad psacím stolem a psal do sedmého svazku *Hansardovy rukověti pro zdravý spánek*.

„Nesu ti zmrzlinu,“ řekla.

„Někam ji postav.“

Její otec se nejmenoval Hansard, ani neoplýval novými poznatky ohledně zdravého spánku. Ale v písárně jeho velkého idolu Charlese Dickense se nacházely tajné dveře, které byly polepené falešnými hřbety knih coby maskováním – a mezi nimi byl i devatenáctisvazkový návod k dřívotmu jistého mistra Hansarda. Protože autor ani jeho knihy neexistovaly, Tiberius Faerfax se už před lety rozhodl, že toto klasické dílo sám přivede na papír.

Šest svazků již stálo v polici, cenné a jediné výtisky svého druhu, svázané v nejlepší nejjemnější kůži a se zlatou ražbou. Faerfaxovi na tom sice byli finančně mizerně, ale *Hansardova rukověť* vyžadovala odpovídající vzhled. Na sedmém svazku už se pracovalo celé měsíce a Furiin otec vynaložil spoustu svých bdělých hodin k tomu, aby přemýšlel o spánku.

Jen příležitostně došlo na jiný úkol. Pak přišla na řadu Furia a stínkou.

Hledala prázdné místo, kam by položila zmrzlinu, ale na všech stolech a poličkách se vršily knihy a nechtěla riskovat, že se nějaká hro-

mada zřítí. Nakonec přistoupila k otcovu stolu, bezradně koukala na ten chaos a jednoduše položila misku na parkety.

„Copak se děje?“ zeptala se.

Zrovna psal dlouhou rozvitou větou, která už zabírala přes polovinu stránky. „Ještě moment.“

Pokrčila rameny a odloukala se ke krbu naproti. Nehořel v něm oheň, hory knih na zemi byly dávno příliš blízko. Mezi svazky na krbu stála skleněná nádoba ve tvaru cylindru. V ní ležely porézní úlomky lávové horniny: šedé, světle červené a některé skoro oranžové. Skleněné víko bylo bez smítka prachu, protože ho její otec často otevíral, aby vytáhl jeden z kamenů a zamýšleně ho otáčel v prstech. Přivezl si je před více než třiceti lety z války v Refugiu noci, kameny z bitevního pole, na němž padl nespočet bibliomantů. Jejich duchové ho dodnes pronásledovali v nočních mūrách. I v dobrých dnech se našly okamžiky, kdy uprostřed rozhovoru ztratil nit a přes oči mu padl závoj bolestných vzpomínek.

„Tak,“ promluvil jí za zády a odsunul se na židli. Když se Furia otočila, dělal rameny krouživé pohyby, jako by se snažil narovnat si záda. Tiše vzdychl. „Zatracené ploténky!“

Věděla, že to nebyly jen ploténky, ale taky stará zranění z války, která ho ničila. Než se k ní otočil, nadzdvihl pásku, co měl přes oko, a pořádně se pod ní podrbal. Teprve poté, co ji znovu upevnil na pravé víčko, se na ni usmál.

„Vypadáš unaveně,“ řekla.

„Ta kniha se sama nenapíše.“

„Ale jo, napsala by se – jen kdybys chtěl.“

„Smysl a účel je napsat tu rukověť právě pěkně rukou. S bibliomantikou by to svedlo každé děcko.“

Asi postřehl, že se zatváříla zklamaně, protože vstal, došel k ní a položil jí obě ruce na ramena.

„Tvoje dušekniha si tě najde. Nedělej si starosti.“ Svoji měl v koženém pouzdře na opasku, ven vykukoval jen kousíček vazby. Ne všichni

bibliomanti nosili svoji dušeknihu neustále u sebe, ale on si na to zvykl, aby mohl chránit svou rodinu, pokud je vyslídí agenti Akademie.

Furia na ni poklepala prstem. „Když ti bylo tolik, co mně, už dávno jsi...“

„To byla výjimka,“ přerušil ji. „Ostatním bylo devatenáct nebo dvacet, když na to došlo, některým ještě víc.“

„Dvacet!“ Furia si povzdychla.

„A stejně tak dobře to může přijít už zítra.“ Usmál se. „Nebo dneska v noci.“

V jeho zdravém levém oku to zajiskřilo a ona si přála, aby tam tu jiskru mohla vidět i jindy, než když šlo o knihy nebo bibliomantiku. Možná už reagovala trochu podrážděně, možná to nebylo spravedlivé, ale měla pocit, že by ji bez jejího potenciálu měl rád jen z poloviny tak moc. Stejně jako Pipa, napadlo ji občas. Proč jinak by táta připustil, aby se ten kluk stále víc zamotával do svých strachů ze zlých klaunů?

„Dneska v noci?“ zopakovala.

Na obličej se mu usadil spokojený úsměv. Díky tomu sice nevypadal méně unavený – starý, napadlo ji, opravdu starý – ale teď působil o trochu víc naživu. Bylo mu šedesát, už to nebyl mladý muž a občas jí připadal vyloženě křehký a vetchý. Přitom byl skoro tak vysoký jako Sunderland a měl v sobě se svými po ramena dlouhými šedivými vlnitými vlasy skoro něco neohroženého. Možná k tomu vedle širokých ramen a obrovských rukou přispívala ta páska přes oko a bující bradka. Plnicí pero, které používal, bylo vyrobené speciálně pro něj a bylo dlouhé jako svazek chřestu. Jako všichni zkušené bibliomanti i on ztratil svůj tělesný pach. Místo toho byla jeho kůže a vlasy cítit po knihách.

„Vyrážíme o půlnoci,“ řekl. „Všechno je nachystáno.“

Srdce jí na pár úderů vynechalo, ale hned se zase sebrala.

„Jak dlouho jsi to všechno připravoval?“

„Pár dní.“

Což ve skutečnosti znamenalo spíš několik týdnů. A to předpokládala, že celé měsíce pracuje jen na *Hansardově rukověti*.

„Zatraceně, tati! Proč jsi mi to nemohl říct o něco dřív?“

„Máš snad nějaké jiné plány?“

Jeho úsměv jí připadal maličko ironický. Moc dobře věděl, že málokdy opouštěla rezidenci a už vůbec ne pro nějaká dostaveníčka. Paulina měla pravdu: Furia byla přesně jako on, a co hůř, nechtěla být jiná. Občas měla zvrhlou chuť udělat něco, co jí samotné připadalo strašné, jen aby nebyla tak předvídatelná.

„Není důvod, abys byl hned protivný,“ šeptla.

„Mrzí mě to.“

„To tě teda ani trochu nemrzí.“

Chtěl jí položit předloktí na rameno – což byl jeho podivný odtahitý způsob objetí – ale Furia ustoupila stranou a tvářila se, že zrovna objevila na stole něco moc zajímavého. A vtom opravdu něco zahlédla. Přidala do kroku.

„No tati!“ vykřikla vyčítavě.

Vzala do ruky knihu, která tam ležela. *Violetta, královna pirátů* patřila k Siebensternovým raným dílům a byl to jeden z jeho nejlepších románů. Četla ho jednoho parného léta a snila o tom, jak společně s Violettou vzdoruje bouřím v Karibiku a dávají za vyučenou španělské armádě.

„Musí to být vždycky jeho knihy?“ zeptala se. „Od téhle máme jen jeden výtisk.“

Zamračil se. „Siebenstern má vinu na všem, co se naší rodině přihodilo. Bez něj bychom se ještě jmenovali Rosenkreutzovi a byli bychom členové Akademie.“ Z jeho pohledu šlo vyčíst, jak je mu líto, že tuhle diskusi musí vést pokaždé od začátku. „Čím rychleji jeho knihy zmizí, tím dřív se zapomene, že kdy existoval.“

Mohla by teď rozdmýchat obvyklou hádku o tom, jak absurdní bylo, že pořád ještě tesknil po těch časech, kdy jeho předci zastávali pozice v Šarlatovém sálu – v onom prvním spolku bibliomantských rodů, z něhož později vznikla Adamitská akademie. O tom, jak si protiřečí, protože tatáž Akademie nyní usilovala o jejich životy. A sa-

možřejmě o jeho potlačované zatvrzelé nenávisti vůči Siebensternovi, který způsobil zánik dvou rodů. Zadostiučinění, jež její otec pociťoval, když mohl Siebensternovy knihy používat ke svým skokům, a tím je ničit, pomalu hraničilo s posedlostí.

Ale nakonec nic z toho neřekla, protože už to udělala tolikrát a on ani jednou neprokázal ani ždibíček nějakého nadhledu. Hlavně aby se mu do rukou nedostal *Fantastico*.

Pokoušela se soustředit na to, co je dnes v noci čekalo. Nebála se – koneckonců to nebylo poprvé, kdy se vydávali na lov pověstných prázdnoknih – ale bylo jí jasné, že to může být nebezpečné.

Odklidila kupičku knih z jednoho křesla vedle psacího stolu a posadila se. I její otec si sedl, protácel v prstech plnicí pero a vyložil jí svůj plán.

Později vytáhla z úkrytu Severinovu knihu a vystoupala s ní víkřem na střechu rezidence. Přes popraskanou šikmou stěnu přelezla na prostřední štít, sedla si obkročmo před rezatého kohouta, nacpala kalamář mezi dvě střešní tašky a otevřela knihu.

Vítr jí cuchal vlasy a ona si ještě jednou přečetla poslední Severinův vzkaz:

Míti někoho rád znamená odhaliti, že hovoříte stejným jazykem.

Někoho milovati znamená ve stejném jazyce básniti.

Nevím, zda spolu již básníme, Furie, ale přinejmenším spolu píšeme knihu.

Říkala si, že by na to měla nějak odpovědět, ale napadaly ji jen věci, které vzápětí zněly děsně pitomě. Přesto mu chtěla ukázat, jak důležité pro ni jejich rozhovory jsou a že mu věří. V uplynulých týdnech mu vykládala něco o bibliomantice a zdálo se, že se díky tomu lépe vypořádává se svými vlastními schopnostmi.

Severinův otec byl nakladatel, čímž jste si na začátku devatenáctého století očividně moc nevydělali. Ale Rosenkreutzovi už byli generace před tím velmi zámožní a coby univerzální dědic využil tohoto bohatství, aby se mohl zcela oddat své lásce k literatuře. Severinův starší bratr obchod jednoho dne převezme a i pro Severina samotného bylo zajištěno místo. Protože ani trochu neoplyval obchodním talentem nebo vůbec zájmem o podobné věci, byl už dva roky učněm u svého otce v oboru knihařství. Jednou by měl dohlížet na výrobu knih a jeho bratr bude zodpovědný za prodej. Severin vypadal, že je s tím smířený. Říkal, že mu dělá radost vlastníma rukama vytvořit z papíru a kůže knihu, která tu bude na celé věky.

Rod Rosenkreutzů byl v té době poměrně rozvětvený, měli nespočet bratranců a sestřenic a mezi nimi hned několik, kteří se pokoušeli psát příběhy i básně. Severin oproti tomu měl schopnosti, které tohle všechno přesahovaly. Narodil se jako bibliomant, i když byl tento pojem v jeho době ještě neznámý. Před tím, než si začal dopisovat s Furiou, se domníval, že je jediným člověkem na světě, který dovede sílu knih využít ve svůj prospěch.

Ze začátku byla nedůvěřivá. Její první myšlenka byla, že by mohlo jít o nějakou lest Akademie. Co když byl Severin agent, který se tímhle způsobem pokouší zjistit, kde se ukrývají? Ale po všech těch týdnech se ani jednou nevyptával na to, kde bydlí – vlastně se zdálo, že od začátku vychází z toho, že stále žije v tomtéž domě na Rýně, v němž rodina bydlela v jeho době. Nikdy se ani nepokusil vyzvídat nebo vyptávat na něco, co mu sama dobrovolně nevykládala. Mnohem víc ho zajímalo všechno, co se týkalo bibliomantiky – věci, které se dnes bibliomant dozví už jako dítě od svých rodičů.

Jak moc se bibliomantika v těch více než dvou staletích, která je dělila, rozvinula? Kdy převzala moc Adamitská akademie? Jak velký je vůbec svět bibliomantů, o nichž většina smrtelníků nic netuší? A co byla ta tajná útočiště, kterým říkali refugia, místa jako Libropolis a další niky na druhé straně obyčejného světa?

Furii učili, že první bibliomantkou byla v temném dávnověku pramatka Faidra Herkulská. Oficiální historie se ale začala psát teprve s rokem 1780 – v tomto roce pět nejvlivnějších rodů uzavřelo spojenectví. Nazvali ho Spolek Šarlatového sálu, podle místa, na němž podepsali úmluvu. V tomto grémiu se mělo mluvit o právech, spravedlnosti a zamezovat bezpráví a křivdám. Přísahalo se na utajení před nevědoucím světem a tvořily se zákony a pravidla.

I Severin slyšel o Šarlatovém sálu – jeho otec byl jedním ze zakladatelů. Ale Severin si stál za tím, že jde jen o spolek nakladatelů a knihkupců, nic než neškodná obchodní dohoda. Furia opatrně naznačovala, že mu možná jeho otec neříká celou pravdu, ale Severin ze svého přesvědčení

nechtěl ustoupit. On sám už se zúčastnil několika jednání v Sále a byla řeč jen o nákladech, cenách, výdajích na tisk a klesající kvalitě textů.

Věř mi, že to byla naprosto únavná záležitost. Představ si tu nejnudnější věc na světě, v duchu ji zdvojnásob a to celé bylo ještě desetkrát horší. To je Šarlatový sál. Celičský dlouhý den se prolévají pivem a vínem a večer jsou natolik opojení, že si druhého rána ani nepamatují, na čem se usnuli. S bibliomantikou to nemá nic, ale uskutku vůbec nic společného.

Furia se dál domnívala, že mu možná něco zatajovali, ale prozatím se rozhodla mu o tom nic dalšího nepsat. Teprve když do toho Severin dál vrtal, vyprávěla mu o událostech, které vedly k rozepřím v Šarlatovém sálu a k založení Adamitské akademie. To bylo roku 1835, třicet jedna let v Severinově budoucnosti.

Pořád byli odpadlíci, kteří se vzpírali autoritě Šarlatového sálu, bibliomanti, již necítili příslušnost k žádnému spolku a odmítali jakékoli zákonodárství. Siebenstern, který začal nenápadně coby autor románů o loupežnících, byl jedním z nich. Byl to on, kdo nakonec vytvořil pověstné prázdnoknihy – a tím způsobil rozpad pěti rodů.

Na první pohled byly prázdnoknihy svazky s nepopsanými stránkami. Ale ve skutečnosti byly nasycené bibliomantskou energií. Nikdo nevěděl, kolik jich je – třicet, odhadovali někteří, víc než padesát, říkali druzí. Také se jim přezdívalo bibliomantské časované bomby, protože to byl vlastně jejich jediný účel. Šlo totiž o to, že v jistý okamžik, a nikdo nevěděl kdy, se od nich měly všechny knihy v okolí nakazit prázdnotou. Tato prázdnota by přeskakovala z knížky na knížku a v nepředstavitelném dominovém efektu by tak za několik málo hodin zachvátila všechny knihy na světě. Za pár dní by všechny knihovny světa byly plné jen svazků prázdných papírů. Veškerá literatura by tak naráz zmizela – a s ní i bibliomantika samotná. Už brzy se pro to uchytilo zvučné pojmenování – Librokalypsa.

Nikdo netušil, jak se z druhořadého spisovatele stal nepřítel všech bibliomantů. Co ho naplnilo takovou nenávistí? Proč si přál zánik

veškerých knih? A kde vzal tu moc a vědění, aby mohl vůbec prázdnoknihy stvořit, a zapříčinit tak Librokalypsu? Dodnes na tyto otázky nikdo neznal odpověď.

Jakmile vešlo ve všeobecnou známost, co Siebenstern udělal, nemohli se členové Šarlatového sálu shodnout, jak s nastalým nebezpečím naložit. Někteří to celé považovali jen za fámou a jiní zase hledali další viníky. Protože Siebenstern beze stopy zmizel, obrátili se ti, kteří ho chtěli vidět mrtvého, na jeho rodinu. Rosenkreutzovi byli napřed osočeni a pak vykázáni ze Sálu. Vytýkalo se jim, že zatajili, jak se mu dostalo možnosti zosnovat takový ničivý akt.

Tou dobou příslušníci rodu Antikvů objevili v knihovně v Petrohradě jednu z prázdnoknih. Ale místo aby svůj nález ohlásili, rozhodli se s ní experimentovat. Když jejich konání vyšlo najevo, tvrdili, že vše bylo jen pro dobro bibliomantiky. Jejich protivníci v Šarlatovém sále je ale obviňovali, že chtěli moc prázdnoknih využít pro svoje vlastní pochybné cíle. Hádká přerostla v konflikt, který svět bibliomantů doposud nepoznal. Došlo k rozmišce, pak k pokusům o vraždu a nakonec tři zbývající rody, stojící proti odpadlíkům, rod Antikvů prakticky vyhladily. Během jediné krvavé noci byla zničena rodina i se všemi svými vzdálenými příbuznými. Když se proti tomu rod Rosenkreutzů ohradil, padli jeho členové za obětí nájemnému vrahovi. Jen několika Furiiným předkům se v zimě roku 1836 podařilo uprchnout do Anglie, kde se usadili v zasněžených kopcích Cotswoldsu a přijali jméno Faerfaxové.

Linie Antikvů končila v černém roce masakru. Tři zbývající rody prohlásily Šarlatový sál za rozpuštěný a sjednotily se do Adamitské akademie, která od té doby vládla zbývajícím bibliomantům za pomoci síly a násilí. Pod záminkou, že je nutno odvrátit nebezpečí Librokalypsy, se zavedly nové zákony, pálily se Siebensternovy knihy a zakazovaly jisté bibliomantské praktiky a Akademie nabyla nad skrytým světem bibliomantů neomezené moci.

Ovšem v průběhu desetiletí se ozývalo čím dál více hlasů, které trochu potajmu tvrdily, že Librokalypsa a Siebensternovy prázdnok-

knihy jsou výmysly, jež měly ospravedlnit diktaturu tří rodů. Protože katastrofa nepřicházela, mnozí si mysleli, že Siebensternův domnělý útek nebyl nic než strašák srovnatelný se všemi věštbami konce světa nejrůznějších fanatických náboženství nebo mayských kalendářů. Siebenstern se stal obětí intrik, odstranili ho a vinili z něčeho, co se ve skutečnosti nikdy nestalo a ani v budoucnosti nenastane.

Mezitím se Akademie snažila umlčet všechny pochybovače. Na místech, kde se bibliomanti potkávali, a v tajných útočištích zasahovalo čím dál víc agentů a milicionářů, sbírali informace, očerňovali zrádce a odstraňovali povstalce.

Faerfaxové by vlastně měli být protivníkům Akademie vděční za jejich úsilí očistit Siebensternovo jméno. Ale jeden z nich se rozhodl, že ví všechno mnohem líp než všichni pochybovači a obhájci.

Tiberius Faerfax.

Furiin otec nenechal otrást svou vírou a rozzlobeně se domníval, že všechno je Siebensternova vina. Léta po jeho návratu z prohraných bitev v Refugiu noci se mu konečně podařilo vypátrat další prázdnoknihy. Odhalil je ve střední Evropě a v Arábii, v Jižní Americe a Japonsku. Bylo potřeba bezpočtu skoků, aby se dostal na všechna tato místa, dovnitř uzamčených trezorů a knihoven excentrických sběratelů, které byly obrněné jako pevnosti. Žádný z nich netušil, co číhá v jejich policích, a protože jen hrstka z nich byla bibliomanty, sotva by uvěřili varování. Takže se Tiberius Faerfax spoléhal na způsob, jenž skýtal nejpravděpodobnější úspěch – na loupež.

Ale proč dával tolik všanc? ptal se Severin. Proč nezveřejní, kde se prázdnoknihy nacházejí, a nespolehne se na to, že se Akademie postará o vše ostatní?

Furia si mu váhavě vylila srdce:

Můj otec je přesvědčený, že Akademie nechce knihy zničit, ale prozkoumat jejich účinnost a zneužít je jako prostředek nátlaku. Věřím, že jen on může prázdnoknihy jednou provždy zničit – a kdo ví, možná má dokonce pravdu. Používá speciální černý inkoust, který

před lety vyvinul rod Antikvů, když se zabýval prvnými prázdnoknihami. Když byli Antikvové vyhlazeni, dostal se tento inkoust do rukou mojí rodiny. Strážíme ho coby ledovou kru, aby se nezkalil. Prázdnoknihu nelze zničit, aniž by člověk nepodstoupil riziko, že nastartuje Librokalypsus. Nebezpečí, že se uvolní energie a nakazí ostatní knihy, je příliš vysoké. Proto stínkoust od Antikvů knihy nezničí, ale jen zviditelní text, který je na stránkách vepsaný. Tím knihy ztratí svůj účinek. Doposud našel čtrnáct výtisků a zbavil je jejich účinku. Nikdo netuší, kolik jich ještě zbývá. Ale ty ses ptal, proč to táta dělá. Na jednu stranu samozřejmě proto, že knihy mluje víc než cokoli jiného na světě. Nedovede snést, že jeden z jeho předků má na svědomí něco, co by mohlo vymazat literaturu samotnou.

Na druhou stranu věří, že stačí, když najde všechny prázdnoknihy, a Akademie pak zruší klatbu, kterou na naši rodinu uvalila. Doufá, že se Faerfaxové znovu budou moci stát rodem Rosenkreutzů a že pak získáme křeslo v Akademii, tak jako tehdy v Šarlatovém sálu. Sní o tom, že všechno bude zase tak jako před tou rozmiškou.

Vím, že to zní šíleně. Akademie nás chce zabít, ale můj otec si myslí, že se můžeme rehabilitovat. Vážně věří, že by nás přijali s otevřenou náručí, když vyslídíme všechny prázdnoknihy. Sní o starých a lepších časech, které sám ani nezažil. Proto Siebensterna tak moc nenávidí. Siebenstern zničil naše jméno, naši pověst i budoucnost. Což je všechno možná pravda. Ale je úplně jedno, co můj otec dělá – nevěřím, že by Akademie zapomněla, co se událo, a navíc nám ještě dala křeslo v radě.

Možná se teď ptáš, proč bychom chtěli být součástí něčeho takového. Zástupci diktatury, kterou spousta lidí nenávidí. No, můj otec je přesvědčen, že může strhnout kormidlo na svou stranu. Říká, že až bude v Akademii zase dostatek zdravého rozumu, mohlo by se mnohé zlepšit, zrušily by se zákazy, propustili agenti a zametlo by se před vlastním prahem – tak jak to dělá on sám.

Ale já se obávám, že jsou to plané naděje. Jen sny a přeludy. Nechápej mě špatně: Mám svého otce ráda. Ale tady zabředl do něčeho, co už ho jen tak nepustí. A teď mám o něj každým dnem o něco větší strach.

Je to asi tak rok, co začal chtít, abych chodila s ním, jakmile najde další prázdnoknihu. Chtěl bys něco takového po své dceři? Už tak jsme dost pronásledováni a bombardováni jako zloději (což vlastně taky jsme). Ale přiznávám, že mě to i baví. Znáte ve vaší době spojení záchvěvů vzrušení? Dneska už se tolik nepoužívá, leda v knihách, ale je to přesně ono: Užívám si, co děláme. Čím je to nebezpečnější, tím lepší.

A řekni mi: Je to normální? Nebo pomalu ztrácím kontrolu, tady v tomhle domě, v tomhle údolí, schovaná před celým světem?

Poté, co jí otec vylíčil, co má dnes večer v plánu, seděla Furia dlouho bez hnutí na střešním štítu a zírala do dálky. Na stráních se pásly ovce, bílé puntíky uprostřed všudypřítomné zeleně. Rezidence se zdvihala na konci protáhlého údolí a vždycky, když foukal vítr ze západu, přinesl s sebou vůni kopců. To pak byl cítit po mokré trávě a listí, po tajemství v rozbujelých houštinách.

Teprve po chvíli si všimla, že modrý inkoust na špičce skleněného pera zaschnul. Dneska nenapsala do Severinovy knihy ještě ani slovo. Většina záznamů o historii bibliomantiky byla o pár dnů a stránek zpět. Na tohle téma se teď vyptával jen příležitostně. Většinou to dělal jako ona: Vykládal o svém životě, o přísnosti svého otce, o všedních dnech v knihařství a – to obzvláště – o svých pocitech. Občas se musela nad jeho květnatými obraty pousmát, ale byla přesvědčená, že on to má s jejími slovy zrovna tak. Na to, že mezi nimi byl věkový rozdíl přes dvě stě let, si vedli docela dobře, pomyslela si. A možná bylo právě proto snazší být upřímná. Nemusela se přetvařovat, protože mu nikdy nepohlédne do očí.

Z myšlenek ji vytrhlo vysoké zahvzdání. Přicházelo ze zadní strany usedlosti. Na druhé straně římských ruin na konci zahrady, za rozpadlou cihlovou zdí a zbytky sloupoví, které tam čněly coby náhrobky z plevele, končila zahrada pruhem křoví a stromů. Za ním se krajina strmě zvedala. O něco dál se na svahu vinuly koleje, po kterých jezdila jen vetchá lokomotiva se zarezlými nákladními vagony. Každých pár hodin, ve dne v noci převážela zboží z jedné továrny daleko na západě a mířila do Oxfordu a Londýna. V zatáčkách nahoře na kopci musela

zpomalit skoro do kroku a před každou zatáčkou varovně houkala, aby odehnala z kolejí stáda ovcí a gallowayský skot.

Wackford dole před domem ten hvízd bouřlivě napodoboval, když společně se Sunderlandem nesli další skříň na příjezdovou cestu. Furia se zakřenila. Domovník občas dělal takové dětinské věci, aby vyvedl šoféra z jeho stoického klidu. Byl to secvičený rituál mezi oběma muži a Sunderland samozřejmě nehnul ani brvou, s čímž Wackford ostatně počítal.

Zatímco se vagony probojovávaly úzkými zákrutami kolejí, Furia se vrátila k otevřené knize, která jí ležela v klíně. Namočila skleněné pero v kalamáři, nechala si na prst široký odstup od Severinova posledního příspěvku a začala psát.

Dneska v noci už to zase vypukne. Budu doprovázet otce při jednom z jeho skoků.

Bylo to poprvé od té doby, co si se Severinem psala, ale on věděl, o co jde, a ona věděla, že si kvůli tomu bude dělat starosti. Představovala si, jak vrtí hlavou, když sedí skloněný nad knihou, možná zvedne oči a vykoukne z okna ven na Rýn, s blond vlasy po ramena, ve staromódním kabátci a košili s kanýry jako Heathcliff ve *Větrné hůrce*, prsty umazané od tiskařské černi.

Táta objevil jednu z prázdnoknih už před dvěma týdny a od té doby potajmu obstaral vše nutné. Pro skok znovu použijeme jednu ze Siebensternových knih, „Violettu, královnu pirátů“. Můj otec sehnal druhý výtisk a coby spěšnou zásilku ji poslal tomu sběrateli do Turína. Musel dorazit před pár hodinami, a jestli všechno dobře dopadne, nachází se teď už v cíli našeho skoku.

Pro skok s pomocí knih jsou vždy potřeba dva identické výtisky, nutné pocházející ze stejného nákladu. Náš použijeme jako vysílač, ten druhý jako přijímač. Objevíme se s naším výtiskem v téže místnosti, kde je strážěn ten druhý, a budeme doufat, že správný sběratel ho uchovává někde ve své knihovně. Táta to zamaskoval jako zásilku z jednoho londýnského antikvariátu. Je to trochu nebezpečné:

Pokud sběratel tu knihu prostě vyhodí, riskujeme, že skončíme někde v lisu na papír. Údajně už se někde stalo, že přijímací kniha byla položena ve výběhu pro psy nebo hozena do moře. Slyšela jsem, že někdo pojal podezření a odnesl přijímací knihu do krematoria. Když se tam skokan ocitl, měl čas jen na to, aby zjistil, kde je. Pak se zapnula pec a on uhořel zaživa.

Nechtěla to s odstrašujícími historkami přehánět, ale tohle nebyl žádný výmysl. Otec jí je vykládal coby příklad toho, co všechno se při skoku knihou může pokazit. Od té doby měla noční můry o skocích a nenáviděla je z hloubi srdce.

Knihy po skoku zmizí, prostě se vypaří do vzduchu. To je oběť, kterou musíme přinést. Abychom se později mohli vrátit do výchozího bodu, jsou potřeba další dvě totožné knihy. Vsadím se, že i k tomu táta použije Siebensternovy romány.

Odložila pero a uvažovala, jestli má ještě něco dodat. Nakonec si znovu namočila skleněnou špičku do kalamáře.

Vím, že prázdnoknihy existují, viděla jsem je na vlastní oči. Ale jestli jsou skutečně tím, v co všichni věří? Zda je Librokalypsa skutečným nebezpečím, nebo jen pohádkou? To nikdo netuší. Pomáhám svému otci, protože

– tady zaváhala –

je to můj otec. Protože ho mám ráda. Protože tak moc věří všemu, co dělá. Ale proto tomu hned nemusím věřit i Já, že ano? Možná postačí, když děláme něco pro druhého. Prostě z lásky.
Tvoje Furia

Jsi připravená?“ zeptal se otec.

Stáli naproti sobě v jeho pracovně, oba v tmavých kombinézách s našitými kapsami. Mezi sebou drželi Siebensternovu *Violettu*. Furiiny prsty na knižních deskách byly oproti otcovým poloviční.

„Jasně,“ zalhala odhodlaně.

Nebyla připravená. Myslela na krematorium, na kůži a kosti, které se rozpadají v prach. A přemýšlela, co by se stalo s Pipem, kdyby se z tohoto skoku ani jeden nevrátili.

Pak její otec řekl: „Pust’.“

Odtáhla ruce stejně jako on. Kniha se zažloutlou obálkou zůstala na místě, vznášela se mezi nimi v místnosti. Vypadala, jako by se vlnila a třpytila, jako kdybyste se na vybledlé písmo dívali skrz vodní hladinu. Police dosahující až ke stropu se zachvěly a zbledly, pak se z nich stalo něco jiného, co se kolem ní stahovalo jako sáček, z něhož ráz na ráz zmizel vzduch, takže těsně přilnul ke všemu, co se v něm nacházelo.

Čas se smrskl do zpomaleného proudu. Furiino tělo se kousek po kousku vydávalo na cestu jako šelestivý chvost komety roztřepený na okrajích. Bylo to, jako by jí někdo stahoval obličej. Chtěla po něm sáhnout, ačkoli dávno neměla ruce, jen oblaka mihotajících se molekul.

Pak jako by padala šílenou rychlostí, která neměla s obyčejným pádem zhola nic společného. Propast byla prázdná jako temnota mezi hvězdami. Otce už neviděla, bála se, že ho ztratila a zůstala sama na tomhle místě nikoho, které ani žádným místem nebylo.

Jako kdyby se řítila představivostí někoho jiného, kdo nemá psychické zábrany – cizince, který ji chce všude zavést nebo ji navěky zanechat v tomto stavu. Možná to tak opravdu bylo: Ve skutečnosti neskákali z jednoho místa na zemi na jiné, ne z Anglie do Itálie, ale řítili se myšlenkami toho, kdo knihu používanou ke skoku sepsal.

Siebensternovými ponurými myšlenkami.

Ale zrovna, když tuhle úvahu začala vážně zvažovat jako něco, co vám v polospánku připadá logické a po probuzení absurdní, poskládalo se její já znovu do pořádku. Opojné zrychlení pominulo, pád skončil a prázdnota se naplnila roztřepenými schématy. Na kůži pocítila jemňoučký dotyk, jako by propadala sítí z hmyzích křídel, která do sebe zapadala jako opona.

Vzdychla, když jí nohy vypověděly službu. Znovu si narazila bolavé koleno a v příští vteřině ji otec vytáhl na nohy. Chtěla něco říct, ale přitiskl jí ruku na ústa, obrátil k ní svou tvář a zavrtěl hlavou.

Samozřejmě že musela být zticha. Kruci, to přece věděla! Zapomněla to jen na prchavý okamžik, kdy její mozek znovu vytvářel z nadýchaného mraku pevnou hroudu z nervové tkáně.

„Nejsme tu sami,“ zašeptal jí otec do ucha.

Pohnula rukou na znamení, že už ji může pustit. O chvílku později znovu mohla dýchat ústy. Ucítila knihy, a jakmile se jí podařilo zaostřit, tak je i spatřila.

Nacházeli se v nějaké hale, která byla vysoká alespoň přes tři poschodí. Teprve na druhý pohled Furia pochopila, že je to bývalý kostel nebo klášterní sál. Klášter plný knih.

Tlumené světlo proudilo ze svítílen, které visely na dlouhých kabelech z klenutého stropu. Fresky tam nahoře se daly jen tušit, tmavé obrysy andělů a ďáblů, strnulých uprostřed reje.

Kromě nosných vzpěr na obou stranách kostelní lodi byla v sále spousta dalších sloupů, masivní věže kolem dokola obložené policemi s knihami. Každý ze sloupů mohl mít v průměru téměř pět a půl metru a obkružovalo ho několik ohrádek. Schodiště propojovala poschodí

a na několika úrovních vedly filigránové mostky z jednoho knižního sloupu k druhému. Návštěvník téhle knihovny se nemusel země ani dotknout, aby se dostal od jedné police k druhé.

Furia s otcem přistáli za jedním ze sloupů, poblíž portálu a vedle stolu, na němž se vršilo několik stohů knih. Jeden se zakymácel. Přiskočila k němu a v posledním okamžiku ho přidržela, aby se s rachotem nezřítil dolů. Druhý výtisk *Violetty* musel být někde tady a po jejich příchodu se vypařil do vzduchu.

Furia udělala jen krok, aby knihy podržela, ale bála se, že už to bylo dost hlasité na to, aby byla jejich přítomnost prozrazena. Nejistě se otočila na otce, který napjatě poslouchal, ale pak zavrtěl hlavou. Ať už slyšel nebo vnímal cokoli, zdálo se, že se to nepřibližuje.

Nikde tu nebyly církevní insignie, žádné kříže nebo sochy. Toto místo bylo nejspíš už před dávnou dobou odsvěceno. Sběratel, v jehož vlastnictví se prázdno kniha nacházela, musel získat ruinu tohoto kostela a přestavit ji.

Furia opatrně pustila stoh knih, ještě chvílku počkala, jestli se znovu nepohne, a pak se připlížila za otcem o kousek dál kolem sloupu, aby měli lepší výhled do sálu. Věže z knih zakrývaly jedna druhou, ale dokonce i ve slabém nočním osvětlení se dalo tušit, že jich je přinejmenším deset, spíš patnáct. I menší sloupy v klenboví po obou stranách haly byly pokryté policemi, a dokonce i pod stropem se nacházely můstky, které vedly k teráskám plným knih.

Furiin otec uložil knihu potřebnou ke skoku zpátky do kapsy na stehně kombinézy. Jeho dušekniha se mu houपालa v pouzdře na opasku. Z náprsní kapsy vytáhl několik kuliček, ne větších než mince, a podržel je v ruku. Kdyby je upustil, rozbily by se a vypustily metaforový plyn, který každého protivníka vyřadil z boje za pár vteřin. Lidé, kteří se nadýchali plynu, používali veškerou svoji koncentraci na to, že celé minuty hovořili ve strašlivých obrazech. Furia našla stopy plynu i v některých knihách.

Napjatě se zaposlouchala, ale neslyšela nic než vzdálené bzucení ventilace. Pokud tu kromě nich byl ještě někdo jiný, byl stejně potichu

jako oni. Mrkla na hodinky – bylo krátce po půlnoci. Bylo klidně možné, že se sběratel touhle dobou ještě mohl nacházet v knihovně. Ale její otec zaručeně důkladně vyzvěděl, jaké má ten muž zvyky, než se rozhodl poslat mu výtisk *Violetty*, a prorazit jim tak cestu do jeho svatyně.

Osvětlení bylo jen slabé, nikde žádné lampy ke čtení. Široko daleko ani živáčka.

Ale možná něco jiného.

Rty jejího otce se bezhlasně zformovaly do jednoho slova:

„Exlibri!“

Furia nakrčila čelo. Znamenalo to, že exlibri jsou hlasití a často nestydatí, přetížení světem, který zhltní ve svojí knize, a – pokud se tedy dalo věřit propagandě Akademie – mnohdy duševně zaostali. Její otec stejné jako většina bibliomantů nebyl fanouškem exlibri.

Platili za živočichy druhé třídy, kteří si odmítali připustit, že jsou jen výplody lidské představivosti. Postavy z románů, které omylem přepadly do reality. Od zavedení bibliomantiky byla hranice mezi fikcí a skutečností čím dál tenčí. Nikdo je tu nechtěl a i oni sami si nepřáli nic než se vrátit do svých knih. Protože to nebylo možné, agenti Akademie je strkali do ghett v refugiích, kde živořili v chudobě a depresi. Většina z nich byla jen slabý odlesk sebe samých, stíny románových postav, jimiž kdysi byli. Dokonce i když se do skutečného světa zatoulalo nějaké proslulé stvoření z literatury, často nebylo k poznání. Takže už roky kolovaly zvěsti o šíleném kapitánu Achabovi, který dodnes brouzдал kloakami exlibri slumů a pátral po bílé velrybě a tu a tam harpunoval nějakou albínskou kysu. Nebo historky o pyšné ruské šlechtičně z *Vojny a míru* – nebo to byl *Doktor Živago*? – kterou vyfotografovali umazanou a potahanou u výdeje jídla v jednom ghettu. Od té doby se pravidelně objevuje coby odstrašující příklad na plakátech štvavých kampaní, s jejichž pomocí Akademie podporuje nenávistné naladění.

Pokud se v knihovně skutečně nacházeli exlibri, bylo nepravděpodobné, že by se mezi policemi pohybovali tiše a tajně. Dokonce i ti

vzpourní, o kterých se tu a tam mluvilo, nebyli schopní reagovat s potřebnou trpělivostí. Agenti Akademie pak bez problému potlačili ojedinelé nepokoje v ghettech, rebelie zadusili v zárodku a potenciální exlibri teroristy stáhli z oběhu.

Furia se rozhlížela a její otec mezitím svými bibliomantskými smysly prohledával okolí. Nakonec jí naznačil, aby ho následovala. Nehlučně se plížili podél první věže z knih a skryli se ve stínu malého mostku. Furiin otec musel prázdnoknihu vidět jako maják, jeho mnohaleté zkušenosti ho naučili odhalit sebemenší a sebeslabší stopu. Uplyne mnoho času, než toho bude Furia alespoň částečně schopna.

Pořád se díval vzhůru na mostky a kulatá náměstíčka nad jejich hlavami, které tvořily druhou, třetí a čtvrtou úroveň knihovny. Furia měla na chvílku pocit, že si ve stínech něčeho všimla, ale už se to znovu neobjevilo.

Přešli polovinu sálu, většinou těsně podél sloupů, a vtom jí otec znovu naznačil, aby se zastavila. Poplašeně se rozhlížela do všech směrů, i ke stropu, ale neviděla žádný důkaz, že by tu byl nějaký další člověk nebo exlibro.

Ale přesto něco ucítila. Svědění ve spánku jako lehké mrazení elektrického proudu.

Nejspíš tu byli noční hlídači, když ne v knihovně, pak venku před portálem. Sbíрка takového rozsahu většinou nebyla nestřežená – mimo případ, kdy majitel bydlel s prázdným bankovním kontem v sešlém venkovním sídle a byl donucen svěřit bezpečnost svých knih do rukou oblíbeného domovníka, který byl spíš dobromyslný než chápavý.

Záviděla otcí jeho stoický klid.

„Tady někde to je,“ zašeptal a ukázal na další sloup, vysoký a široký jako všechny ostatní, kolem dokola obestavěný knihami. „O patro nad námi, možná o dvě.“

Po věži z knih vedlo nahoru úzké schodiště. O necelých pět metrů výš končily schody na kruhovém můstku, nejspodnějším ze tří, které se vinuly kolem sloupu. Na všech vedly kolejnice s pohyblivými žebříky.

„Nejsme sami,“ pošeptal jí otec, „ale jsou na druhé straně a nejspíš mnohem výš. Když si pospíšíme, budeme s prázdnoknihou pryč, než se k nám dostanou.“

„Exlibri nebo hlídači?“

„Nejspíš obojí.“

Znepokojeně se na něj podívala. „Říkal jsi, že majitel není bibliomant. Jak by pak přiměl exlibri, aby pro něj pracovali coby hlídači?“

Otec jí neodpověděl. „Zůstaň pěkně blízko u mě,“ přikázal jí. „Kdybys musela skočit zpátky beze mě, tak...“

„Cože?“

„Ticho bud!“

„Nemůžu skočit bez tebe!“

„Pokud půjde všechno, jak má, nebude to ani potřeba.“ Vypadalo to, že chce ještě něco dodat, ale pak si to rozmyslel. Místo toho beze slova ukázal ke schodišti a napočítal na prstech do tří.

Na jeho znamení opustili úkryt za sloupem a co nejrychleji se vydali ke schodům. Furiin otec vyrazil první, tak hbitě, jak ho dlouho nezažila. Dorazili k druhému sloupu, spěchali nahoru a zastavili se v prvním patře. Tentokrát si toho všimla i Furia.

Přes mostek na druhé straně klenutého sálu se mihly dvě postavy, dobrých čtyřicet pět metrů vzdušnou čarou od nich. Okamžitě zmizely za věží z knih. Furia se pokusila sledovat, zda se neobjeví někde jinde. Ale než je znovu našla ve změti stínů a kovových vzpěr, chytil ji otec za ruku a ukázal k dalšímu schodišti. Museli ještě o poschodí výš, prázdnokniha byla někde tam nahoře.

Slyšela vzdalující se kroky na kovové mřížce, ale v tom ponurém polosvětle nikoho nerozpoznala. Svědění ve spánku nezesilovalo, už si na něj zvykla. Způsobovala ho blízkost prázdnoknihy? Usilovně se pokoušela si vzpomenout, jestli měla podobný pocit i posledně, když jednu z knih vypátrali.

Tiberius zakopl, když vystoupali do druhého patra věže z knih. Kulatý mřížovaný mostek se nacházel dobrých devět metrů nad zemí

a zábradlí po stranách dosahovalo Furií jen k bokům. Popadla tátu za ruku, než mohl ztratit rovnováhu. Věnoval jí vděčný úsměv.

Opatrně přecházeli mostek vedoucí kolem sloupu a za pár kroků byli u cíle. Tiberius položil ukazováček na drobnou knihu bez nápisu. Kdo nevěděl, co hledat, nejspíš by na ni nikdy nenarazil. Opatrně knihu vytáhl, útlý svazek středně velkého formátu. Ještě než v něm začal listovat, Furia věděla, že jeho stránky jsou na první pohled prázdné. Zdánlivě se nejednalo o nic víc než zažloutlý zápisník. A proto Siebenstern opatřil obálku uměleckými intarziemi, propletenými vzory z vykládaného jantaru a plátků zlata, aby přilákal pozornost sběratelů a knihovníků. Spousta z nich byla osázena diamanty. Každá kniha měla svou vlastní hodnotu a pro sběratele byla cenným unikátem.

Furia si všimla, že v této polici byly výlučně knihy s nápadnými obaly, jedna nádhernější než druhá. Většina sběratelů nedokázala krásné knize odolat a bylo docela jedno, co v ní stálo a že jich majitel knihovny posbíral už desítky. To jen podpořilo Furiiny obavy, jak je možné, že by takový poklad mohl být nestřežený.

Zatímco její otec zkoumal knihu, koutkem oka zaznamenala pohyb v nejvyšším patře, jen o poschodí nad nimi. Někdo tam stál u zábradlí a shlížel na ně, sotva patrná silueta ve stínech u stropu.

„Tati!“

Její otec odtrhl pohled od knihy a sledoval, kam ukazuje.

Postava zmizela.

„Někdo tam byl,“ zašeptala. „A viděl nás.“

Otevřel pusou, aby odpověděl, prázdnou knihu přitisknutou na hrud', a vtom ticho knihovny prořízl výstřel.

Někdo vykřikl. Někdo jiný se zasmál.

Zazněl druhý výstřel. Po kovové mřížce se začaly přibližovat chvatné kroky. Furia nikoho neviděla, ale její otec už s knihou v ruce uháněl kolem sloupu, aby se podíval za roh.

„Zůstaň tady!“ přikázal jí.

Neposlechla ho.

Za pár kroků ji zastavil. Furia do něj vrazila, odskočila stranou, praštila se o zábradlí a váhavě sledovala jeho pohled.

Dva malí muži šíleně rychle uháněli směrem k nim přes kovový mostek dlouhými kroky, které se blížily přískokům. Oba se v běhu ohlíželi, jeden se držel za poraněné rameno. Byli od Furie a otce vzdáleni ještě několik metrů, když se za nimi vynořila třetí postava, od hlavy k patě oděná v bílé.

„Stůjte!“ zařval ženský hlas.

Postava zvedla stříbrnou automatickou pistoli, která se zaleskla jako meč, a vystřelila do vzduchu.

Otec popadl Furiu a schoval ji za sloup.

„Kdo to je?“ zeptala se, ale s odpovědí nepočítala. Byla si jistá, že ti uprchlíci jsou exlibri. Soudě podle kroků se přibližovali. Znovu zazněl výstřel, který opět následoval mektavý chechot utíkajících.

„Ve jménu Akademie...“ začala žena, ale víc už Furia nerozuměla.

Její otec se před ní ochranitelsky postavil, v pravé ruce kuličku s metaforovým plynem, v levé knihu. Stál příliš blízko zábradlí.

Je neopatrný, problesklo jí hlavou.

Už ho nestihla varovat.

Exlibri do nich plnou silou narazili.

Oba uprchlíci si příliš pozdě všimli, že se na mostku nachází ještě někdo další. Jeden se šíleně zasmál, když vrazil do Tiberia Faerfaxe, druhému unikl překvapený zvuk, když lidské klubko dopadlo na mostek. Furia odskočila stranou, ale nebyla dost rychlá. Všichni čtyři spadli, její otec zaklel, ustaraně vykřikl Furiino jméno a ve změti rukou a nohou se snažil chránit její hlavu. Zároveň si všimla, že kulička s plynem se odkutálela pryč a prázdnokniha vypadla otci z ruky.

Instinktivně hmátla skrz zábradlí a chytila knihu dřív, než se mohla snést do propasti. Bleskurychle si ji přitáhla k sobě a chránila ji vlastním tělem, zatímco chlápek, co se chechtal jako koza, dopadl na její rameno, když se pokoušel vstát. Pak ho ale trefil její otec a on sebou znovu říznul na zem. Furia dostala přes obličej rukou a všimla si, jak byla chlupatá. A vtom jí to došlo: Ten cizinec byl nahý, celé tělo pokryté srstí. Maličká očka mu krvavě zářila. Teď už nebylo pochyb, že se jedná o exlibro, který navíc ani nebyl člověkem.

Žena v bílém znovu zakřičela něco nesrozumitelného. Nemohla být daleko, někde na mostě mezi věžemi knih. Pak někde něco zapraskalo a ozvaly se mužské hlasy. To byli jistě strážci knihovny. Během pár vteřin se z tichého knižního sálu stal blázinec.

Tlak na Furiiných prsou zesílil, jak se exlibro s poraněným ramenem od ní odrazil, vyhrabal se na nohy a chtěl vyrazit dál. Furia ho volnou rukou popadla za kotník. Na rozdíl od svého druha na sobě měl kalhoty, ale byl bos. Něco mu vypadlo z levé ruky a dopadlo to přímo vedle Furiiny hlavy: kniha, samozřejmě, čas jako by se zastavil a ona si přečetla dvě slova stojící na obálce.

Atlas horizontů.

Exlibro knihu rychle sebral. Byl drobný, skoro kostnatý a jeho pleť měla modravě bílý nádech. V obličejí naproti tomu působil velmi živě a překvapivě mladě, navíc mnohem víc lidsky než jeho doprovod. Nejnápadnější byla ale jeho kštice, havraní hříva, která mu trčela do všech stran.

„Pojď už!“ zařval na svého společníka s planoucíma očima. Ten seděl stále omráčený Furiiným otcem a ani se nepokoušel vzchopit se. Pokud byla ta žena skutečně agentkou Akademie, měli by všichni okamžitě zmizet. Naneštěstí si navzájem stáli v cestě.

V rychlém staccatu se ozvaly další výstřely. Někdo zařval cosi italsky.

„Furie!“ vykřikl její otec. „Nech je běžet!“

Pustila cizincovu nohu. Černovlasý exlibro si k sobě přitiskl *Atlas horizontů*, vrhl na ni poslední udivený pohled a pak popadl to druhé stvoření a táhl ho za sebou. Nemusel ani moc špicovat uši, aby zaslechl jeho bezuzdný výkřik. O vteřinu později se konečně oba dostali od Furie a jejího otce, přeskočili mřížovaný mostek a zmizeli za sloupem. Hned nato Furia zaslechla jejich kroky na schodech. Nejspíš utíkali do nejvyššího poschodí, kde je agentka a strážci nemohli tak snadno dostihnout.

A vůbec, ta agentka – dávno tu měla být.

Tiberius Faerfax se postavil a chtěl na nohy vytáhnout i Furiu, ale ta už vyskočila a pokusila se prchat stejným směrem jako exlibri. Její otec ji zadržel.

„Počkej!“

Nechápavě se na něj podívala, ale pak jí to došlo: Měla prázdnou knihu. Mohli skočit zpátky, nemuseli dál utíkat. V zápalu boje na to téměř zapoměla.

Podala mu ji. „Tumáš.“

„Zastrč si ji do kapsy. Bereme ji s sebou.“

Věděla, že to nedělal rád, protože se obával, že by Akademie mohla vystopovat knihu až do jejich rezidence. Ale teď nebylo času nazbyt,

aby mohli svazek zneškodnit pomocí stínkoustu. Musí se o to postarat doma.

Furia strčila knížku do jedné z kapes kombinézy a její otec vytáhl knihu potřebnou ke skoku zpátky. Siebensterna, ale ve všem tom spěchu nerozeznala titul. Identický výtisk musel ležet doma v jeho pracovně.

Další výstřel.

Zpětně byla přesvědčená, že kulku, která trefila jejího otce, viděla.

Zablesknutí z hlavně bylo světlejší než všechna předešlá a několik věží z knih zahalil pronikavý světelný paprsek. Tentokrát to nebyla agentka, kdo páčil. Střelec se nacházel někde pod nimi, u paty vedlejšího sloupu, a ani se nenamáhal je varovat.

Kulka škrábla otce do krku a pak se v prašném mraku zaryla do stěny plné knih za ním. V první chvíli to vypadalo jen jako drobné škrábnutí, jedno z těch, o kterých se často čte v románech a nikdo není vážně zraněn. Hrdinové se škrábnutím poráželi celá vojska a vlekli krabice plné pokladů z bitevního pole. Škrábnutí patřilo v knihách k dobrému tónu, bylo jako řád, který si člověk zasloužil, když porážel jednoho protivníka za druhým. Nikdo pak netrpěl trvalými následky.

Ale Tiberius Faerfax na to zemřel.

Když se zhroutil, Furia netušila, že jsou to poslední minuty otcova života. Hned byla u něj, ale neudržela ho. Klesla vedle něj na kolena a uložila jeho hlavu na svá stehna. Z rány na krku mu vytryskl tenký čůrek krve, ustal a zase tekł dál, tentokrát ale coby prudší proud z jeho rozedrané tepny. Na černé kombinéze nebyla krev skoro vidět, ale krk měl úplně rudý, i obličej a ruce, kterými se neohrabaně pokoušel ucpat si ránu.

Furia nevydala ani hlásku, ačkoli chtěla křičet. Jako by jí někdo stiskl hrdlo, nedostávalo se jí vzduchu a pulz ji bolestivě bušil ve spáncích.

„Její jméno,“ supěl otec, „je Isis Nimmernis... Vezmi...“

Dál se nedostal, ze slov se stalo chroptění. V očích měl vepsanou nechápavost, žádnou bolest a později Furia pochopí, že věděl a zkrátka nedokázal uvěřit tomu, že to má takhle skončit.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.